

MURGRÖNAN.

MURGRÖNAN.

FINSKT ORIGINAL.

[*Fredrika Wilhelmina Carstens,
f. Stichaus.*]

HELSINGFORS, G. O. WASENIUS.

1 8 4 0.

Länge hör du, älskade Emilia, fått öfva tålamodet, i förväntan på de underrättelser jag så säkert lofvade tillställa dig, angående min snart nog tillryggalagde resas förlopp. Jag blyges nu verke-ligen över den liknöjdhet och ringa ordhållighet min tystnad visar, då snart ett helt år ifupit till ända sedan vi skiljdes. Dock tager jag så gärna till godt den enda tröst jag har att tillgå, intill dess du hunnit lemma mig den fullkomligare; jag tänker nemligen: liknöjd, det vet Emilia jag aldrig kan blifva för den, hvilken i mitt hjerta äger en säker ointaglig plats, och hvad ordhållenhet beträffar har du måhända pröfvat den i viktigare fall.

Mitt uppsåt, goda Emilia, har varit att till ämne i mina bref framställa ej ensamt min egen person, hvilket snart blefve alltför trötsamt och enahanda, utan ock att äfven understundom till dig öfverflytta de känslor, tankar, intryck, ja, äfven det obehag, jag i den hvardagliga sferen jag mig befunnit, vexelvis rönt. Vänta dig dock inga romanlika älventyr, inga osanna sannolikheter, inga hemliga irrgångar och labyrinter i det väl invecklade men alltför litet mysteriösa hvardagslivet och framför allt, icke ens den allfügnsnaste efter-

härmning af det oelterhärmliga "*hvardagslivet*" sjellt. Kasta förr mina bref, ja redan detta första, i den lifligaste eld som en bister vinteratton kan blossa i din kammar-spisel; och Emilia, vredgas får du ej heller längre på mig, då du ser huru ofta, huru ständigt du varit ett mål för mina tankar, samt huru min ovana penna gärna, ehuru fruktande, sysselsatt sig med dig! Du vet att hennes Nåds (verlden har gifvit henne denna benämning) godhet äfven beredde mig en beqväm plats i den vagn, som allägsnade mig ifrån dig och den ort som sett mig födas, sett mig uppväxa, sett mig *Lida!* Jag säger det nu här, ty *du* känner de förhållanden, i hvilka ödet ställt mig, men nog dermed, det är ej dem jag vill upprepa. Slutens inom mig — ty ej ens vagnens stundom häftiga gnunganing eller kuskens kraftiga eder förmådde väcka mig till det yttre lifvet — satt jag och tänkte på dig, på det förflutna, ja äfven på det tillkommande, hvilket anande och okändt bildade sig för min fantasie; jag såg ett stormande hav, som i sina vågors trädgande skum hvälde de bräckliga, ehuru stolta farkosterne; jag såg de arma offren för elementets raseri i ångest och förtviflan anropa allfadrens förbarmande; jag såg, men jag betäckte mina ögon för att ej se vidare, huru de i ett *nu* ohjelpligt förgingos. Dock, Emilia! jag har skildrat dig de skräckfulla scener, som skapade sig i min inbillning, skåda du äfven nu med mig de leende stränder, de vänliga ängder, de grönskande lunner, som efter denna storm kom att mildra min själs oroliga tillstånd. Ett land, det jag måhända svärmliskt nog benämner paradisiskt, tyckte jag

nu log emot mig, och lockade mig att beträda dess helgedom; klarare än i mitt hemland syntes mig den blå himlen, intet dunkelt moln, ingen nattlig sky fläckade dess rena hvall; friskare grönskade här de skyhöga skogens barn, dem ingen egen-nyttig hand berölvat deras näring och kraft. Blommorna smekte hvarann i systerlig förening, och ehuru den ena doftade praktfullare, färgrikare, älskvärdare än den andra, hade alvunden aldrig fått närrma sig deras förtroliga krets; hvar jag såg erbjöd sig för mitt öga skapelser af en högre natur; allt andades salighet och liv! Men jag måste ju en gång vakna utur mina idylliska drömmar, jag nødgades taga verkligheten i betraktande, ty min dagsresa var slutad, och på det nu inträffade nattherrberget skulle jag uthvíla mina verkeligen trötta lemmar. Härifrån sträcker sig äfven den första hälsning min hand tecknade dig; omväxlande känslor och tankar, i följd af likaså händelser, yppa sig i de anteckningar jag här gjort; emottag dem med öfverseende, de göra ej anspråk på effekt, det är endast till ditt hjerta, ej till ditt granskande förstånd jag talat.

U. den 28 Maji 18 . .

Ännu en hälsning! en så kär, så varm,
Jag dig, o hilda Fosterbygd! vill sinda;
Tag den emot, den går ur trofast hämn;
Och huru än mitt öde sig nu vände,
År du den tanke först och sist likväl,
Som smyger sig utur mina aorgena ejät.

Jag har uppvaknat, älskade Emilia, ifrån en ganska god sömn; mina själs- såväl som kroppskrafter äro styrkte af den hvila jag erfariit. Vid mitt lilla kammarfönster har jag njutit af den milda vårluftens, hvilken fritt spelar in genom det öppnade fönstret. O! hvilken herrlig morgon, detta ställe är långt tresligare än jag i går vid min ankomst fann det, skymningen såväl som tröttheten hindrade mig att då urskilja dess högst tresliga läge; än som löper alldeles under mitt fönster kröker sig i behagliga bugter framåt, och på dess stränder resa sig björkar, så vackra, så raka, som voro de af den vårdsmästarens hand ditplanterade. Men, hvad säger jag, som voro de? Hvilken hand kunde i förmåga öfverträffa *dens*, som dit satt dem? Ack, Emilia! hvilkens kunde mera vårdande hvila öfver och beskydda sitt verk? Hvad den är väcker, denna vårens färg; denna unga, Iriska, gröna; jag fruktar att förtrampa ett enda grässtrå, så obeskrifligen skön och ljuslig förefaller mig naturen.

Denna dag förer mig åter längre ifrån dig, och likväl tycker jag mig aldrig varit dig närmare än just nu; mina tårar blanda sig med dem på bladen af den daggtriska syrenqvist jag nyss brutit ur den lilla häcken under mitt fönster. Det

skall följa mig, detta minne ifrån mitt hemlands nejder, och ännu der borta, churu vissnadt, för mig utgöra ett vänligt tridens budskap.

Min glada men något nyfikna värdinna har redan bestyrksamt inburit min varma morgondryck; hon står ännu med frågande blick, och tyckes al-bida något uppdrag. *Lef väl, Emilia! lef väl!*

W. den 29 om afton.

"Tycker Mamsell som jag, så hvila vi här ölever natten," tilltalade mig min hederlige kusk, då vi i går på aftonen klockan sex stannade utanför gästgilveriet i X*, en liten nätt by; "det är helgedagsafton, och då är icke brukligt att man så här strapserar; också kunde Mamsell, om hon så vill, i morgen, emedan kyrkan ligger helt nära, bevista gudstjensten der, innan vi anträda vår resa"...

Efter denna temmeligen vidlyftigt utförda, men välminta proposition, hvaruppå jag långt före dess sista mening svarat ett "rätt gärna," öppnade min bugande rödgilvare vagnsdörren, samt hjälpte mig stiga utur. Verkeligen ljudade också redan de högtidliga klockorna ifrån det närbelägna kyrkotornet, det var här så bruket, att Lördagsringningen förkunnade Sabbatens ankomst. Jag lät alltså i ett snyggt rum inbära mina res-effekter, samt logerade mig in der så godt jag kunde. Kuskens för-

slag kom mig nu före som icke så aldeles omöjligt att esteriölja, och sedan jag med mitt värdsfolks lilla söta flicka bortpratat en del af den återstående aftonen, sökte jag i hvilan ro, för mitt bedröfvade sinne . . . 1 dag uppväcktes jag af mitt lilla gäriga aftonsällskap; Ledd vid sin söndagsputsade moders hand insteg hon till mig, med det lilla hvita förklädet uppfylldt af doftande litje-konvaljer och de skönaste hvitsippor jag någonsin sett. Hvar hade dessa sednare, undangömde för solens redan brännande strålar, kunnat bevara sin mjella hvithet och friskhet. Ack! huru vackra ären J barn af den gudomliga naturen; huru afundsvärd eder skära renhet. . . .

Sedan jag påklädt mig, och utur min nessesair framtagit samt uppå den lilla gilverskans hals bundit ett litet guldkors till minne af denna glada morgen, hastade jag, biträdd af henne, att till en krans hopfläta blommorna. Jag hade just sluttat, att med densamma pryda min hatt, då den till gudstjensten sammankallade ringningen åter begynte. I ett spräng var den lilla ifrån mig, och då jag kastade ögat utåt vägen, såg jag henne redan långsamt och allvarligt, likt en sedig tärna, framgå vid sin moders sida. . . .

Jag har besökt detta Guds hus, hvilket med andakt beträdt, ingenstädes förfelar sin gudomliga verkan. Frisk och mild inflägtade vårluften i dess korsgångar och andades Irid och välkommande till det mangrant församlade folket. Ödmjuka med hukade hufvuden sutto på ena sidan af den lilla kyrkan qvinnorna i mjella hufvundkläden, och uppå den andra, karlarne med blottade hufvuden; an-

dakt och stillhet rådde öfverallt, ej ett andetag hördes, icke ens af de späda barnen, hvilka åtföljt sine föräldrar, tills klockaren uppstämde den vackra psalmen N:o 392. "Den blida vår är inne, och nytt blir jordens hopp;" då inföll hela församlingen uti en ljudande chorus; men jag, Emilia! jag sjöng ej, min själ var så betagen, att rösten ej förmådde höja sig till instämmande af den allmänna lofsången; jag kände tårarne jaga utför mina kinder, och först då, när psalmen var slutad vågade jag upplysta mitt tunga hufvud. . . .

Jag skyndar nu att omnämna Ordets förkunare; tänk dig ingen af nutidens välfrierad, finrakad och modern sprätt, hvilken med lätsad allvarlighet, i förtid påklädt kappen, nej, en åldrig gubbe med sillilvervita lockar, skred långsamt gången uppföre, vördnadshjudande uti sin enkla drögt, och sjelf bärande sin gammalmodiga psalmbok, utur hvilken han snart för menigheten uppläste några till hjertat gående verser. Med darrande men hög röst gaf han nu folket sin välsignelse, innan han vidrörde det ämne, från hvilket han sedermera i korthet, men tydligt och med full mening, förklararade: Skapelsens ändamål, och Guds hopp, att genom dess mångfald beveka människans hjerta till erkännande af Hans vishet och godhet.

Svårt vore för mig att upprepa, hvad jag likväl med uppmärksamhet af den aktade Gubbens Jäppar hörde ^{men} utföras, ~~och~~ säkert, så hoppas jag, försvinner ej det goda intryck mitt hjerta deraf erfor.

Sedan jag sagt mitt värdssfolk farväl och med hjertlighet kyst den lilla flickan, hvilken till ett

Återseende lofvade bevara det lilla korset, lemnade jag lättad och lugnad denna vänliga fristad.

I dag har jag endast rest tyra mil, men som blott fem återstå till dess jag kan se kyrktornet i N*, hinner jag, oaktadt detta lilla dröjsmål, i god tid dit. Härtils, älskade Emilia, har endast land åtskiljt oss, härefter blir det också havvet, det älskade, men förrädiska havvet. Mins du huru olta vi i aftonens lugn framgungat på den klara böljan invid dina föräldrars trelliga Svanevik, huru vi då i inbillningen förstorade dess omkrets, samt föreställde oss faror och äventyr, der inga funnos. Mins du då jag verkeligen, för mitt sjelfsvälds skull, helt oförmodadt halkade öfver båtkanten, men, i anseende till det grunda stället, snart nog af prostens Wilhelm blef upphjelpt, samt lik en Sjögud, drypande af vatten, ifrån huvud til fot, skamflat och skälvande fick sitta stilla i ett hörn af båten, tills den hann landa. — Mins du ännu huru vi förirrade oss i den täta skogspark, som omgisver det hem jag fördom kallade mitt? och huru sluteligen flaggen vid fiskarkojan blef vår ledstjerna genom denna lilla öcken. Der står ännu på klippan invid hyddan det lilla tempel vi, jemte din broders och Wilhelms tillhjelp, med så mycken möda uppförde; icke ens tiden har på detta oskyldiga verk velat lägga sin förstörande hand; till dessa tidigare tilldragelser i min lefnad flyr min tanke så gerna, kunde jag endast åt glömskan lemlna de sednare. Nu god natt, jag går att drömma om dig, och tecknar dig ej några rader förrän ifrån N*

M* den 31 Maj.

Det är ifrån ett litet snyggt värdshus jag till-skrifver dig dessa rader; mitt ressällskap, det hennes Nåds godhet utsett mig, men hvilket du ännu icke ens till namnet känner, har redan för tvänne dagar sedan hit anländt, och vänta endast på vind samt ordres, att kunna gå ombord; du är väl nyfiken att lära känna de personer, med hvilka din Mathilda, Åtminstone för en kort tid, skall träda i ett vänskapligare förhållande, och jag skyndar att tillfredsställa din väntan i den delen, i det jag säger dig att det är Hof-Rådet B., hvilken nu återvänder till S* med tvänne barn, en flicka om 16, och en gosse om 11 år, ilrån en resa den de förnöjet att träffa anhörige, för trenne veckor sedan hitat gjort. Det är en älskvärd familj, så mycket jag hittills kunnat finna, och som vi framdeles komma att bebo samma stad, lovar jag mig redan på förhand deraf nöje. Adolph upphör ej att berätta om onkelos på Svärdsby herrliga tvåväningshus, med balkonger och terrasser; Hans stall med tolf magnifikt vackra, glänsande hästar, hans praktiga jagthundar etc. etc., och tycker endast att återesan företogs allför snart; Rosa deremot, fann tanten, onkeln och kusinerne visst ganska uppmärksamma och älskvärda, samt föröfrigt *allt* såsom Adolph sagt "förträffligt," men längtar lika fullt att få betröda hemjorden, och hälsas af mor och syskon.

Jag anar dock, att någonting djupare ligger till grund dertör; låt se. Jag finner mig just

väl i denna lilla krets och har redan i samråd med Rosa på bästa vis rangerat vårt lilla hus-håll. Någonting mägtigt drar mig till denna unga flicka, och churnu jag räknar fyra år mer än hon, öfverensstämma våra tänkesätt dock fullkomligt. Just nu inträder hon i mitt lilla rum: "Mathilda måste säger hon," "spisa med oss, eljest har icke heller jag någon matlust. — God natt!

Den 1 Juni om astou.

N* är en nätt stad, churnu gammalmodig, har trånga och smala gator med en högst ojemn stenläggning, hvilken verkeligen prövar fotgångarns vigilans och hållning. De höga stenhusen med sina två å tre våningar, antyda något stort, och vilja, likt en pratsjuk ålderdom, berätta om ett vigtigt fordom. De tvänne kyrkor staden äger äro äfven uråldriga, och skola förtjena att med uppmärksamhet invändigt beses; det grämde mig af hjertat att ej kunna, såsom jag det önskat, njuta af det nöjet, men tiden medgaf det ej; jag vill nu endast i korthet för dig omnämna deras olika yttre: den Grekiska, med kupolformadt tak, är liten, och tyckes icke kunna inrymma någon större folkmängd, likvist skall, enligt hyad man berättade mig, byggnadssättet invändigt, göra den rymligare, än man kunde förmoda. Hon skall vara rik på

dyrbarheter, reliker och yppige kyrkoprydnader, samt isynnerhet utmärka sig genom en ofantlig förgylld metallkrona, hvilken ensam skall förmå fullkomligt upplysa hela kyrkan. Den Lutherska är tyrkantig och ganska stor; hon sträcker sin tornspets säker och hotande upp mot skyn; jag kunde icke återhålla mina ögon att flera gånger ibland molnen uppsöka dess spets, och har aldrig kunnat tänka mig en förfärligare höjd, det glimmande korset deröfver, hvilket skall innehålla 8 alnar i höjd och 5 i bredd, syntes nu endast såsom en fin strimma, och eluru sjellya kyrkan redan räknat sekler, tyckes dess kolossalika byggnad, ännu vilja trotsa tiden. Nog härom, då jag ej kan göra dig beskrifningen utförligare. Låt nu ditt öga vända sig ifrån staden; men följa den mer än tjusande utsigten ifrån dess hamnsida; någonting mera storartadt kan du ej se; havvet, som ifrån oändlighet, i störtande skum, hvälfer inför dina fötter, der ett bålverk eller en brygga, i förtröstan på sin orubbeliga styrka, emottager dess omilda smek; skepp och farkoster, som dels i fulla hvita segel klyfva vågorna, dels stillastående afbida en gynnsam vind. Här ser du ett fartyg färdigt att lyfta ankar, matroser skrika och springa om hvarann, hattar surra i lusten, näsdukar hvilla, afskedshälsningar skickas i otalig mängd, och återförnyas ständigt genom ett fortfarande hurra! Under det ögat härmed sysselsättes, fängslas örat af allt tydligare och skarpare kanonskott, och snart upptäckes röken af ett ångfartyg, som i brusande fart närmar sig hamnen; Nu saktas farten, bruset tystnar, hjulen stadna, båtshakar utkastas och plankor hållas i beredskap, såsom ett

medel att förena skilda vänner och fränder. En skön anblick, älskade Emilia! men mitt öga svälvade härunder tårflyldt bort åt den gröna vänliga skogssidan, som längs kusten, så långt ögat bar, erbjöd stillhet och frid. Hvem skall räcka mig en hjertlig hand då jag snart beträder en främmande jord! i hvilket öga skall jag läsa ett upprigtigt välkommen? Hvad skall jag väl erhålla, emot hvad jag förlorat? O! mina älskade Föräldrar, J som slumren den eviga sömnen, hvem skall godtgöra mig eder oersättliga förlust!

I morgon kl. 6 skola alla passagerare vara ombord, nu derföre farväl, du, min Emilia! den vackra aftonen lockar, och jente Rosa, hennes far och bröder, går jag att njuta af dess avalka och behag; vi hafva redan tagit i skärskädande våra hyttor eller sofrum, de äro sannerligen ej stora, men samlingsrummet eller salonen deremot är rymlig och treflig, och passagerarenes antal, enligt hvad man sagt, blifva högt. — God natt!

Den 2 Juni.

Vinden blåser upp i bast,
Segel fylla stäng och mast,
Skeppet styr till andra länder,
Gud vet när det återvänder.

Runeberg.

Hafvet är dock ett herreligt element, af hvars anblick hjerta och själ njuta, ja! ända till ontsäg- lighet! Gilves ett högre nöje än det man erfar gun- gande på ett stolt och välbyggt fartyg, hvilket ännu i sjelfva dess dödsstund trotsar sin alltid löniska, alltid till fejd beredde fiende — vågen. Det lider nu mot altonen, solen sjunker småningom glittrande i böljan och lovar i morgen, återuppfiskad, tända ett nytt Ijus! Dock, som sällskapet mangrant för- samlat sig under däck, för att invänta thé-timman, finner jag ledighet att vid relingen, medelst en bly- ertspenna, teckna dig dessa rader. — Jag vill dock gå punktligt tillväga och formeligen presentera dig personalen uppå *Örnen*, (Ångfartygets namn), hvars alla hyttor, till min stora förvåning, befannos så upptagna, att ej en enda mer varit att tillgå. Du kan af min presentation möjligen i en framtid igen- känna en och annan af de ägerande personerne.

Geheimerådinnan Nobelcreutz satt vid mitt inträde midt i salongens soffa, jemte tvänne döttrar, och tycktes, medelst en högst förnäm min, vilja påbjuda uppmärksamhet och respekt; ödmjuka vid herrskarinnans minsta rörelser, bugade sig ett par hvita strutser öfver den i paille- och lilas-skiftan- de hatten, i hvars yttersta kant en quarters bred

duggregnad blonde kantade sig; en svart med spetsar bebrämad mantille skylde, snart sagdt, hela hennes icke ringa figur, då jag undantar en mager silkesvantad hand, hvilken fogade sig fram om mantillen och qvarhöll en pirat, som i välmåga lofvade provianterna för hela den återstående resan; min skarpsynthet tilläts likvälf ej intränga till dess digra innehåll. På hvardera sidan om sin fru moder sutto Fröknarna Cloty och Jettchen Nobelcreutz, med blomsterqvastar på, och under hattskärmarne fladdrande bandändar i öfverflödande längd, samt ysviga och släpande kjortlar, hvilka i behagligt vårdslös oordning sopade långt utåt Salongsgollvet. Framför dessa hade en ung Dandy, med hängande hår, fattat posto, och gjorde sig uppmärksam på hvarje Fröknarnes knappt uttalade önskningar. Så i ordning Överstinnan Z., en ung, vacker och lillig varelse, hvilken, medelst sin naivité och sitt lätta sätt att vara, lockade till sig alla näryarande unga karlar; Jag ville fördömma henne för dess koketteri, men urskuldale henne derjemte, finnande det alltid lika jemna, muntra sinnet, då hon endast omgivven af fruntimmer trodde sig fullkomligen obemärkt. Den högsta enkelhet rådde i hennes klädsel, som bestod i en tätt åt halsen sluten kammarduksrock med en derå sittande krage; en med en hvit bandros prydd halmhatt hvilade i hennes knä; och det mörka håret, lagdt i en prydlig vridning, gjorde henne till en verklig madonna. Så vacker hy, så sköna ögon, har jag ännu aldrig sett; i dem låg någonting obeskrifligt, på en gång både alfvärligt, känslofullt och skälmiskt. Tänk dig kontrasten

emellan de rosendoftande Fröknarne N* och denna. Men vidare till saken; tröttna sår du ej på min beskrifning, ty hvarom skulle jag eljest, midt på ensliga hafvet orda, om ej anledning fick tagas af nästa grannen. Öfverjägmästarinnan Bjellerdorf, med utstreckt underläpp och blossande kinder, paraderade derelte i skittande salopp; tunga orgensiska eldgula band, med svarta nopper, voro öggla vid öggla radade på hennes veritabelt italienska hatt. Hon utgjorde en slags sufflor emellan Geheimerådinnan och Borgmästarinnan T., hvilken sistnämnda satt på Öfverjägmästarinnans vänstra sida. Denna ett pralsjukt fruntimmer, som tagit sig liten air, och genom sitt nyhetskrämeri, funnit inträde i de högre kretsarne, satt ännu med Tidningsbladet mellan fingren och upprepade derutur inhämtade nyheter, hvilka naturligtvis intresserade Geheimerådinnan, som nu i flera veckor varit skild ifrån hufvudstaden, och således undgått dagens viktigare händelser. "Nå! men min aldrabästa Fru Borgmästarinna; när skedde det? när blef det afgjordt? fastställdt?" etc. etc. etc. "då jag lemnde hufvudstaden hördes ej ett kny derom, nej icke det aldraminsta." — "Nå jag kan süga," genmälte Borgmästarinnan, "jo, jo, jag viste det redan längesedan; redan för ett halvt år sedan, men som jag ej gerna berättar nyheter, ty jag har oskyldigtvis fått på min räkning saker hvartill jag varit fullkomligt innocent;" så . . . så . . . har du verkeligen engång tegat (tänkte jag) och lemnar nu henne att vidare omförmåla nyheter. Fru Rådinnan Ö., med stora fötter och röda händer, hvilka sednare jag, i anseende till deras lifliga färg,

varsnade, satt dernäst; de redan längesedan afslagde stora Zobelpalantinerne hade funnit behag för henne och hennes dotter, hvilken sednare, ohuru ung, äfven inkruit i en dylik. Slutne och endast någongång småliviskande meddelade sig dessa till hvarann. Vidare, en åldrig blek Fru med en kudde bakom ryggen, mot hvilken hon ogenerad lutade sin, som det tycktes, matta kropp; hon skall, säger man, begagna sjöluften för sin hälsas skull. Invid henne satt en ung täck flicka, hvilken uttröttligt egnade den gamla sin uppmärksamhet, jemnade kudden, borthvistade flugor, och ibland lägt uppläste något utur en bok. Frun är en Lagmanska Ljung, flickan, hennes dotter-dotter.

Följ nu andra sidan åt, samt gör en djup bugning för Friherrinnan C. och dess trenne döttrar, hvilka galanta och utstofferade, sinemellan diskuterade om, huruvida Överstinnen Z:s rohe, i anseende till dess glänsande hvithet, bestod af babtist eller mousslin, hon var alltför nonchalante i sin klädsel mente Fröken D., hvilken redan blommat ut, och just höll på att i sin lefnads höst förfrysa, om ej till hennes lycka Assessor Bengelberg hos henne slagit sig ned, och åter uppvärmt den hallstelnade bloden. — Vidare ser du Mamsell Bergbrun, fräknig och fet, i högröd sammetskapott, prydd med otaligt mycket snörmakeri-arbete; hennes ena hand leker med en parasoll, under det hon med den andra ikring parasoll-käppen gör underliga hieroglyfer och ringlar med de ifrån halsgropen ned till fötterne hängande kapotsniljorne. Hennes valspråk är: "stor sak," dervid jag, som ofta hörde detta hennes utrop, lät

mig falla i minne salig Fru Gräströms ord: "Stor sak, vill ingen annan halva min dotter, så behåller jag henne sjelf?" — Gif ännu en vänlig blick åt Rosa, Hulda B. och din Mathilda, och vänd för resten det örliga sällskapet ryggen, ty churuväl stort, intresserar det dig sannerligen ej längre. — Man pratar, man skämtar; Herrarne, hvilka säkert utgöra ett lika stort antal som Fruntimren, framkasta qwicka och dumma infall, buga och complimentera; de unge isynnerhet springa om hvarann, och uppvakta Damerna med apelsiner och konfekt-påsar, kika genom salongsfönstren, och utblåsa rökmoln utur de ständigt blossande cigarrerne. Till namnen känner jag här få; Geheime-Rådet Nobelcreutz, ser jag dock ibland avanceera sin Fru, likså Borgmästar Trullsberg, hvilken med hatten i hand lik en snurra trissar in genom dörren. Löjtnant Pirouette, och Seereter Flanquette äro älven utmärkte personer, och af Fröknarne jemnt anropade; älvenså Direktör Bergbrun, som blott spelar sex skillings boston med Ösverjägmästarinnan och Assessor Bengelberg. Nu hör jag man åter ruskar på sig der nere. Rosa, som under trängseln ej förr saknat mig, kommer upp och storbannas för det jag stulit mig undan. Altonen är gudomlig! hafvet stilla som lugnet i en ostörd barna-själ; O! du herrliga Rosa! hvad du i din lilla svarta siden-spens och dina ljusa hängande lockar är täck; måtte icke heller lugnet i din unga själ grumlas af tidens oskonsamma hand. Jag har ej målat dig Rosas porträtt, min Emilia, men i alton ville jag med levande färger kunna göra dig begripligt huru vacker hon är. Den öppna pannan, den

friska kinden, det ljusblå ögat och den sirligt bilda näsan, den svällande runda läppen, allt detta låter ju tänka sig, men det oskuldsfulla englaväsendet måste man se, för att fullkomligt kunna fatta och beundra; jag har frågat Rosa om jag får hälsa dig. — "Jo, om hon är lika god som du," ljud svaret. — Oerlarna Rosa! Du känner mig ej, och fäster dig dock med hela din oskyldiga själ vid mig, men på mig skall du icke bedragas.

SAG

Den 3 Juni, aft. kl. 6.

Man dricker åter thè, och jag hastar till dig, Emilia! Gud vet om jag härefter blir i tillfälle att för hvarje dag skrifsteligen göra dig någon anteckning. Må den dersöre göras medan jag det kan. — Sittande på däck har jag i dag betraktat himlen, havvet, klippor och grönskande förbi seglade uddar, sjögången har ej varit stark, men likväl någon. Jag har dock varit lycklig nog, att ej känna deraf, eburn en oförutsedd anledning för ett ögonblick höll på beröfva mig min fattning. Som sagdt är, jag satt ifrån morgon bittidag på min vanliga plats invid relingen, och visste ej, stundom blott at Rosas pähälsningar väckt till det närvarande, hyad tiden led, då middagsklockan lät höra sig och jag såg Hot-Rådet nalkas mig. Nå min goda Mamzell! här icke jag med den store skaldens ord fråga: "har hon ej skådat berg och lunder, och sund och

öar förr än nu;" "nu har hon sutit hela guðs långa förmiddagen och betraktat allt detta så troget, som skulle hon väntat, att bakom någon bergsudde upptäcka en länge saknad, eller mähända otrogen älskare." — Vid dessa skämtsamt yttrade ord, bjöd den vänlige gubben mig armen, samt förde mig ned i salongen; men, — borta var mitt själslugn, hela min varelse hade vid hans sista ord erfariit en smärta, som skulle jag sårats af tusende dolkstygn; en ovilkorlig skälfva genomfor min kropp, och försvagad, mähända tillika at sjögång, nedsjönk jag sanslös på den första stol mig mötte "Min Gud! hvad går åt er Mamsell," utropade Hof-Rädet, "Rosa skynda dig hit med eau-de-cologne; uppassare, tag hit vattenkarafin, finnes då ej något Rhenskt att upplifsa läpparna med? detta har hon af det fördömda kikandet och spejandet åt hvarenda bergsudde; hon skulle som vi andra slå små lofvar ikring och under däck; ej vara så tjer; men ibland taga sig en droppa snapps på socker, ty sådant går an och måste göras på sjö; så skulle den fördömda yrsehn af fartygets rullning ej göra anspråk." Desse voro allt ord, hvilka jag under bemödande att vinna fattning åhörde. — Den älskvärda Rosa var onphörligt knäfallen vid min sida, och hade under välmening öfver mig utömt hela sin eau-de-cologne-flaska. Öfverstinnan Z., Geheimrådiinan Nobelentz och dess döttrar, hvilka sednare under sin Högvälborna fru moders beskydd nu vågat lemna sina platser, hade jemte flera andra personer under denna tilldragelse fullkomligt förskansat platsen der jag halflåg. Af de nödiga läppar hördes åtskilliga fransyska strofer af

pauvre petite! ah pauvre petite! c'est un accident des vertiges; säkert har hon kännig af sjögången; mais elle n'est pas laide, Cloty mon ange! regardez les yeux bleus, ce teint d'albatre et ces lèvres de corail; hvarilrån och hvem kan hon vara etc. etc. Fröken Cloty, som sjelf hade ett par mörka blixtrande ögon, gaf mig omsider en nädlig sidoblick, men vände, utan att svara, snart sin nädiga fru moder ryggen. Till min innerliga tillfredsställelse erbjöd mig Kaptenen sitt eget nägränssande lilla rum, der jag smâningom, i den mig aldrig öfvergifvande Rosas sällskap, fick återhämta mina krafter. Denna afton är ej så vacker som den föregående; himlen är mulen och några redan nedfallande regndroppar bebâda ett annalkande oväder. Ålven sjön häfver sig oroligt; måtte vi ej utsättas för storm; det vore dock ohyggligt, att under natten nödgas kämpa med vägorna. Ovädret tilltager verkligen minutligen, fartyget kränger redan så ofta, att jag med möda, skrifvande, kan behâlla min plats, och som man der nere hörs förena sig att vara *trefliga*, det vill säga: Löjtnant Pirouette amuserar de unga damerna med hvarjohanda kortkonster, träder sax på band, samt gör nät på händerna, Borgmästarinna fortsar att berätta nytt, och Direktör Bergbrun med Ölverjämästarinna och Assessor Bengelberg spelar boston, — så säger jag i hast: god natt Emilia! och begifver också mig till *trefnaden*.

Den 4 Juni förmidd.

Hur en stormig natt! regnfull och ruslig; nästan ingen af Passagerarena har kunnat njuta af hvilan (då jag undantar Räddinna Ö., hvilken medelst tillhjelp af näsorganerne hela natten spelte en uthållande solo), ehuru Kaptenen i går aften försäkrade, det fruntimren, i anseende till stormen, kunde sovva trygge. Mon Dieu! Cloty! sofver du? suckade Geheimeråddinman; uff! uff! pustade Öfverjägmästarinnan, hvarunder jag föreställde mig huru hennes underläpp skred ovanligt fram om den öfvre. — O, Herre Gud! pep Borgmästarinnan, hjelpe oss till dager; jag ångrar dock som alla synder, att jag i går aften så illa förtalte fru Godman, hon är likvist en bra beskedlig menniska, och gör ej masken emot. — Sålunda, under stänkande och pustande förgick natten ingalunda fort; Borgmästarinnan var den första som stack hufvudet ut i trånen sin otrefliga bostad; såg med spejande blickar ikring på sina närmaste, och midt emot liggande grannar, men som de ännu en hvar, trötta af nattens mödor, lågo örörliga, grep hon i tysthet elter sin stora sammets-pirat, kände och kände länge efter något deri, — gissa dock min hulda läsaranna elter hvad? Åh du tröga, dumma författare, efter näsduken? — Nej; nå tandborsten? Nej; åh bevars, kammen då? Nej! nej! nej! *Tidningen*, *Tidningen* var det, hvilken hon, för bättre minnes skull, ännu för femtondenionde gången med spändaste uppmärksamhet började genomögna.

Nu är åter lit och rörelse; vinden fortfar god och kapten säger det vi, om den ej ändrar sig, redan middagstiden kunna passera den så mycket beprisade väckra skärgården, och således straxt på eftermiddagen löpa i hamn.

Jag vet ej hvarföre mitt mod sjunker, och mitt hjerta slår tätare slag ju närmare jag nalkas målet för min resa; är det fruktan att åt en gammal otälig fru ej kunna, såsom jag det bör, och hon har rätt att fordra, egna mina dagar, eller är det den qvinliga svagheten, hvilken objuden kommer mig att göra jemförelser mellan förr och nu, som med allt för mörka färger målar mig mitt tillkommande beroende. Jag vill ej neka att ett flygtigt samtal emellan Mamsell Angubrit Bergbrun och Rosa inverkat på min sinnesstämning. Sittande i går afton invid Rosas sida, frågar henne Mamsell Bergbrun, visande på mig.—hvem den der flickan vore som hon (Rosa) så *alltför beskedligt* hjälpte då hon så illa *dånade af?* Härskapet måtte vara gamla bekanta, tillade Mamsell Angubrit, då lilla Fröken gjorde sig så mycket besvär, och till på köpet *spenderade* hela sin *luktvattenflaska* på henne? . . . Icke äldre än sedan fem dagar, då såg jag Mamsell Sommer för första gången. Först för fem dagar sedan? halfskrek Mamsell Angubrit, och hällde hela sin *luktvattenflaska* öfver henne, det som ändå är så dyrt. Jag köpte mig vid min afresa ifrån S* hos Kölle en flaska dylikt superfint årdöloconne, och betalte deraf sju plåtar, och jag har ännu knapt tagit en fingerborg deraf; lilla fröken skall få se, här har jag flaskan; i det samma förde hon handen bakom ryggen och fram-

tog verkligen en med den välkända stämpeln försedd eau-de-cologne-flaska; "Ah, sade småskämtande Rosa, då nyttjar Mamsell Angubrit ej ofta derat, men då det är så dyrt är det ej heller underligt, min deremot är väl ätven hos Kölle, men således af en sämre sort, den kostar endast en i Banco; jag tycker den är" — "Ah ty bevars! högskrek nu Mamsell Angubrit, afbrytande Rosa, den är usel, och vidbränd, så man kan få nysningar derat, men jag hade så när glömt, — "Sommer" hette hon ju? Mamsell Sommer! hvad är det för en Mamsell Sommer?" — "Känner då Mamsell Angubrit någon med det namnet?" — "Nej, men jag tänkte, jag tyckte jag vill minnas jag hört något dylikt, Som, Somm, Sommerset; riktig, nu har jag det, det är i någon roman något lustställe eller landtgård som heter Sommerset; à propos af roman, läser lilla fröken gerna romaner? Ack, det är förtjusande att läsa romaner, jag läste nyligen Rinaldo Rinaldino, hvad det ändå är för en hjertans karl, men man skall hafta godt minne att komma ihåg alla de der stygga namnen, jag mins dem som på mina fem finger; men Sommerset hette hon?" — "Nej endast Sommer." — "Jaså, riktig, det var ju landstället. Nå, huru kommer hon med detta ovana namn att färdas hitåt?" — här ville Rosas tålmod förgå. Namnet, goda Mamsell Angubrit, gör ju ej till saken, dessutom låter det ju behagligt; hon är en fader- och moderlös flicka, som lemnat Friherrinnan Y. sitt löfte, att i dennes ensamhet för henne utgöra ett dagligt sällskap." — "Friherrinnan Y? så, så, ack hvad jag beklagar henne, en så sträng, kinkig och sjuklig fru; nå, der får hon sju dar i veckan, stackars

flicka, hon är då ej rik, (och härvid skörtade hon på sin sammetsrock) som nödges antaga ett sådant anbud?" — "Nej, längt derifrån, hon är fattig, och känner så mycket smärtsammare sitt medellösa tillstånd, som hon varit rik, men hennes far genom öfverdrifven menskligitet och hjelksamhet störtat sig sjelt i elände." — "Stackars flicka! ja ja; nog får hon nu veta att hon äter nädebröd." Längre förmådde Rosa ej åhöra Mamsell Angubrits frågvisa sladdrar, hon lemnade henne straxt derpå; samt berättade mig sedermera helt oskyldigt hela samtalet. — Kl. 2. Vi passera nu skärgården, ja! den är vacker, den är gudomlig! En mild försyn uppenbarar sig älven i denna obetydliga del af det stora hela. Hvad ändå naturen är skön! O! om du såge dessa stränder med sina unga, friska löfträn, dessa klippor, kring hvilka måsar med siltverhvita vingar flaxande höja och sänka sig, dessa dälder och kullar med betande hjordar, dessa hvita, små landhus, som vänligt tyckas inbjuda den förbiseglande, allt är så herrligt! man skulle ønska evigt få qvardröja här och allägsnas dock ögonblickligen. — Kl. 3. Ännu blott ne qvar; och jag skall beträda en jord, der allt är mig främmande, allt likgiltigt, der endast en allvis försyn är densamma, hvilken äfven i mitt älskade hemland vakade öfver mig; densamma, hvilken min ömma mor, min dyra far lärde mig älska och vörda. O! Emilia! nu, nu känner jag att jag är ensam, att jag är skild ifrån dig! min enda sanna vän! Under den friska torfven hvila mor och far; de smärtas ej af att se sin Mathilda ölvergivsen irra, en lekboll för ödets nyck. Tillfredsställde lemnade de mig, churu me-

delliös, åt en sorglri framtid, ty *han!* som utgjorde min lycka, mitt *allt!* ägde ju hvad jag åt förmögenhet saknade. O! J visten ej att er Mathilda skulle erhålla sår, ännu djupare, änna smärtsammare än dem den gränslösa förlusten af eder bortgång gifvit henne. Säg Emilia, hvarföre kan jag ej glömma att jag var lycklig? hvarföre äger jag ej styrka att med mera undergifvenhet emottaga lifvels vexlande pröfningar? Jag måste nu sluta; en allmän beredelse att ändteligen sätta fot å fast mark, äger nu rum. Redan antändes luntan på kanonen. Ah! första signalen är gifven, ännu tvenne lika skarpa skott, så . . . de susa ännu livinande genom luften, rökmolnen skinbras, Örnen sänker sina vingar, och simmar lugn och stolt, under tusende hurrarop af väntande åskådare, in i hamnen.

Fortsättning af dagens äventyr; skrifvet under den första natt jag tillbringat i mitt lilla rum, mitt blifvande hemvist.

Nå Rosa, nå Mamsell Sommer, huru gick det? J höllen eder väl tappa under kanonaden? Frågade Hol-Rådet, i det han, redan stående på marken, hjälpte Rosa och mig att stiga i land. Rosa spetsade redan den fina munnen till ett svar, då i det-samma tvenne små flickor hoppade fram undan trängseln, under högt utrop af: pappa! Rosé! ack, ack, pappa och Rosé! Och Adolf? då? tillade Hol-Rådet, hjertligt omfamnande sina älsklingar, hvilka kommit att emottaga de efterlängtade. —

Adolf med! upprepade de båda flickorna, hvilka nu sprungo till brodren och under omfamningar berättade huru modren och den lilla Viktor mådde, huru man väntat och passat på, då fartyget skulle komma; huru modren, hindrad af middagsbestyr för de väntade, ej kunnat gå med, men skickat vagnen emot dem. — Se så, kom nu Adolf så vilja vi berätta dig om de små vackra ankor, Jungfru Bata för din räkning uppfördt. Ankor, sade Adolf stolt, åh, hvad vill det säga, ni skulle sett allt hvad jag sett, Onkels stora präktiga stall med toff hästar, hans hundar, Nalle och Begge; och alla höns, tuppar, kalkoner, änder och gäss; hans duftslag, hans präktiga trädgård med orangeri, der tusende sköna blommor redan voro utspruckne, då skulle ni ej bry er om små ankor. Under dylikt barnsligt joller närmade man sig vagnen, samt beredde sig att stiga deri; hör på barn, yttrade sig Hof-Rådet helt oförtänkt, J ären inga-lunda trötte, vårt hem ligger också icke långt här-i-trän, vi vilja gående öfverraska er mor, samt till Mamsell Sommer afstå vagnen, hvilken säkert skall föra henne till Friherrinnan Y:s mera aflägsna boning. Jag ville väl af allt hjerta gerna, tillade han, vändande sig till mig, först ledsaga er till vår glada krets, men grannlagenheten bjuder nu annor-lunda. Friherrinnan är ett ceremoniöst fruntimmer, och skulle törhända misstycka om ni ej genast uppsökte henne. Ehuru ogerna jag ville begagna mig af detta anbud, nödgades jag dock, inseende det yktiga i Hof-Rådets välminta anmärkning, beqväma mig dertill, och, hastigt qväfvande en väldsam känsla af smärta, tryckte jag blott med innerlighet

Rosas hand, stammade, ty tala förmådde jag ej, ett höfligt afsked till Hof-Rådet, samt hoppade upp i vagnen. Nu var jag fullkomligt ensam och kunde med möda återhålla utbrottet af mina tårar. Hastade jag nu lugnet och friden till mötes, eller var jag kanhända ännu utsedd att genomgå pröfningar och motgångar? Under dylika betraktelser anlände jag till ett stort prydligt två-våningshus. Vagnen stadnade. Se så tack, sade jag med hämmad röst, och förde ofrivilligt den darrande handen till vagnsdörren, då kusken sprang ned och öppnade densamma; här litet för ert besvär, jag finner mig nog sjelf vidare. I det jag vände mig om, såg jag en i gult och grått livrée klädd betjent, hvilken nyliken stod och gapade på den ovanliga gästen; hu! tänkte jag, intet godt förebud, (den gula färgen kan jag ej fördraga). År hennes Nåd hemma? Ja; vill ni vara god visa mig upp till henne, bad jag; beredvillig gjorde betjenton hurtigt ett vänsterom, och ledsagad af honom, mera sprang än gick jag trappan upplöre. Här i N:o 1. Jag öppnade dörren. Detta var alltså mitt blifvande hem, med glädje fann jag rummet tomt; jag hade ungefär så önskat, och kunde nu åtminstone en minut draga andan. Ån en minut och ingen syntes; jag hade således tillfälle att kasta ögonen kring rummet och göra mig bekant med dess tillhörigheter. Rummet i sig sjelft var ljust och vackert, men förmörkades betydligt af långa mörk-brandgula tvillsgardiner, hvilka i djupa falbulaner föllo öfver de höga fönsterrutorne; antika men dock ej osmakliga, möbler bekläddé väggarna, skulle endast det brandgula tyget ilräna desse uteblifvit. På ett med

rötter inlagt bord, stod en stor, med fint jerngaller försedd bur, i hvilken en liten rätta behändigt slingrade upp och ned, på tväne dertill ändamålsenliga kedjor; uppå den svarta dörren till buren stod med stora i gul färg målade hokstafver denna sinnrika devis: *se, men rör icke!* hvilken jag helt bestämdt skulle lämpat på en i den gula kanapéen hvilande katt, om jag ej invid buren er-tappat en dito på lur stående. *Tålamodsprof*, tänkte jag; stackars trio, snart, snart utgöra vi väl en quartett. Jag hann knappt uttänka denna mœning, då en sidodörr gick upp, och en mager figur, åtföljd af ännu ett par kattor, steg ut, men som hon förmödeligen ej ville komma sina favoriter något här förmär, medelst hastigt tilldragande af dörren, eller hon, möjligen trodde dem innanföre kunna försova sin lycka, allt nog, hon vände mig, som betydligt närmat mig henne, helt oförmödadt ryggen, hvaraf kom att hon, upphörligt lockande Fillill och Megrit, baklänges avancerade mig, och med mig, hennes ödmjuka tjenerinna, gjorde en så häftig sammanträff, att hatten dervid ströks mig af hufvudet och jag genom dess hakband, liksom rättan i buren, kom i fällan, samt hon sjelf, såsom träffad af en elektrisk stöt, hufvudstupa återstudsade i den till all lycka närliggande kanapéen. Hvad i allor Guds namn! hvad? hvad? skrek min blivande patronessa, och jomkade sig åter igen upp, i det hon, eldröd närmade sig mig; mitt hjerta klappade och pulsarne slogo i mina ådror, så jag kunnat bedyra, det den häftigaste feber rasade i hela min kropp; jag kunde knappt framstamma: jag är, jag kommer, jag söker; i

min ångest hade namnet på min blifvande skydds-patronessa fallit mig ur minnet. Nå, hvem är fruntimret då? Frågade med mildrad röst min olycks-kamrat, hvilken, säkert af min synbara förvirring bevekt, till en octave lägre nedstämpt sin diskant. Nu repade jag mod; jag är Mamsell Sommer, som genom ers Nåds godhet hoppas finna mitt ovänliga öde förmildradt. Sommer, Sommer, jag kan ej pâminna mig hvarihrân, nu rann det mig i hâgen: du har gått galet, ännu en gång repa mod; jag ber om förlåtelse, är det ej Friherrinnan Y. jag har den åtan att tala vid? Nej, nej, jag är ryttmästerskan Pionfeldt; fruntimret har gått gal; ja fruntimret har visst gått galit, tänkte jag, och gjorde i glädjen häröfver en ännu djupare komplimang än den nyss förolyckade. Försonad, som det tycktes, ledsagade mig Ryttmästerskan Pionfeldt till dörren, genom hvilken jag olyckligtvis inkommit, ömsom undervisande mig till N:o 4, ömsom upprepande miss, miss, Fillill och Megrit. Jag gladdes af hjertans grund, att jag ändteligen en gång hade fru Pionfeldt, Fillill och Megrit bakom *min* rygg, och gaf mig ett heligt lölte, att aldrig mer stöta tillsammans med den förstnämnda. Detta var alltså mitt första profstycke, tänkte jag vid mig sjell, under det jag gick den långa korridoren framåt och noga observerade de numrerade dörrarne, mitt hjerta klappade ej mer så häftigt, febern hade gifvit sig. — Ändteligen N:o 4; jag öppnade och inträdde uti en ljus renbonad tambur. En betjent, ej i livré, men i en fin blå (ett godt tecken, min lifsfärg) tract, kom emot mig. Här var jag ju säker på min sak. *Hennes Nåd är väl hemma?* sporde

jag betjonten; jag vet ej hvarifrån det olycksaliga ordet återkom på mina läppar. Friherrinnan är ej hemma, men om det är Mamsell Sommer, hvilken Friherrinnan väntat, är jag befalld visa Mamsell hennes rum. O Emilia! längre kunde jag ej återhålla mina tårar, jag tackade Gud att jag utan vittnen kunde lemnna dem fritt lopp, och kan ej ännu begripa, hvad som så mäktigt grep i mitt inre; var det glädje och tilltredsställelse, eller var det saknad, och den fullkomligaste visshet, att numera endast lefva ett tvångsfullt, bundet lif. Jag ansög mig sjelf som ett ting, hvilket ej fick äga känsla, hvarken för glädje eller smärt. Försjunken i dylika betraktelser låt jag tankfull mitt öga sväfva omkring i rummet, och varseblef, med obeskrillig glädje, en herrlig flygel, hvilken, jemte en större packe noter, lifligt böjade reta min nysikenhet; jag närmade mig instrumentet, och Emilia! öfverst låg mitt älsklings-stycke, den välbekanta "Sonaten af Beethowen," af hvilken vi tillsammans så ofta tjusats. Jag var så rörd, att de långsamt nedtillrande fårarne knappt tillät mig urskilja stycken af ännu många flere utmärkte kompositörer. Och detta allt i de mig bestämda rummen. Huru kunde hon, med den sträfva och stolta karakter, verlden och det allmänna omdömet gifvit henne, förena så mycken fin känslighet och förekommande godhet; hvar jag såg herrskade en älskvärd ordning; hvarje den minsta möbel vittnade om sinak och elegans. Sedan jag betraktat detta, lockades jag att än vidare skåda in i det nästliggande rummet, som endast ägde en utgång och synbart var bestämdt till sängrum; ännu Emilia! upprör-

des mitt hjerta innerligt af den syn mig här mötte; öfver sängen hängde en enda stor tavla, föreställande Nattvardens instiftelse, målad i oljefärg, och densamma min far med verklig passion älskade, hvilken han ännu under sina bekymmerfullaste omständigheter alltid uppsköt att försälja och hvilken han dock sluteligen för en ringa summa nödgades föryttra. Samma mildhet lyste ännu utur de heliga dragen hos Frälsaren, der han, omgivnen af sina lärjungar, utdelande brödet, satt invid sin mest älskades sida. O Gud! huru lycklig var jag nu. Jag tyckte liksom hade anden af mina evigt saknade, hulda föräldrar, i denna stund omsvälvat mig; min uppmärksamhet fästades ytterméra på ett aldrakäraste nätt bibliothek, hvilket i ett hörn af rummet omslöts af tvenne sirliga marmorpelare. Det var ej af stort omfang men tycktes likväl äga skatter, hemtade utur de, för den sanna bildningen, rikaste källor. Jag uppehöll mig dock ej längre dermed, men öfversåg ännu i hast de behövnligheter det lilla rummet erbjöd, och erinrades lifligt om mitt första nattläger under resan, af de sköna friska syrener, hvilka i tvenne höga vaser doftade på den lilla toiletten.

I korthet har jag nu beskrifvit dig de tankar och känslor jag erför vid allt detta, men att beskrilva dem jag kände vid åsyn af den gudomliga utsigten ihrän det lilla sängrummets fönster, vore omöjligt. Tänk dig endast sjelf, till venster om staden, den stora vida stolta ocean, i hvilken under den allt mer och mer lugnande aftonen, otaliga skepp och master återspeglade sig; himlen öfver den liknade en blå pell, hvarifrån den ned-

gående solen i den klara böljan spridde tusende strålar; trädgårdar och villor, plantager och ljusgröna åkerfält vxlade om hvaran, täflande att draga till sig den tjusta åskådarns blickar. Till höger den ståtliga staden, der kyrkor och torn, och prydliga steuhus höjde sig ölver hvarandra, samt gator och torg af den upphörliga menniskorörelsen gjordes till en levande cosmorama. Jag ärnade just å nyo närra mig det lilla bibliotheket, för att der uppsöka någon favorit-lektyr, då en vagns hastiga rullande in på gården väckte min uppmärksamhet; som en blixt ilade jag ned, utan att besinna det möjligen någon annan, än den af mig väntade, kunnat anlända. Men tänk dig en fru mellan 40 och 50 år, med ädel hållning, nedstiga ur vagnen, de bleka men ännu sköna dragen inhöllda i en lätt hvit hulva, samt en mörk sidenkappa, sluteligen omhöljande hela den öfriga kroppen. Jag stodnade en minut verkligt öfverraskad; så mild, så vördnadsbjudande, så intagande hade jag ej föreställt mig denna redan ålderstigna person. En lätt ljusning öfverflög hennes ansigte då hon varseblef mig: "ni är Mamsell Sommer," sade hon, närmande sig, och väntigt räckande mig handen, "jag misstar mig säkert ej; ni är densamma som, churu ung, vill åt en gammal sjuklig och otälig varelse egna edra dagar; var derföre välkommen. Ja, var tusende gånger välkommen. Härvid började hon långsamt stiga trappan uppföre, samt vinkade mig, som endast stum kunnat åhöra henne, att följa. "Ni har väl redan installerat er i edra rum," fortfor hon, under det hon, ledsgande mig genom tvenne vackra rum, uppnådde sin

egen sängkammare, "och huru har ni funnit dem?" O! min nädigaste Friherrinna, framstammade jag nu, i alla afseenden vida öfverträffande allt, hvarom jag gjort mig begrepp. Jag är ju genom Friherrinnans ännu oförtjenta godhet, satt i den lyckliga belägenhet, att kunna, så väl med förstånd som hjerta, njuta af allt det Friherrinnans opåräknade omtanka erbjuder mig, och har redan med innerlig tacksamhet uppfattat alla de mångfalldiga beqvämligheter som dermed förenas. "Ja, icke sant?" inföll hon, "utsigten är herrlig; man påminnes ofta af den, om ett högre väsendes tillvaro, och jag är glad öfver att ni, som jag ock hoppats, fullkomligt vet skatta dess höghet." Sedermera eferfrågade hon min resas förlopp, timmen då jag anlände, huru jag hittat fram till hennes boning o. s. v., och då hon hörde, att jag ännu ej hos Hof-Rådet B-s afslagt något besök, sade hon med tillfredsställd ton: nä, det var godt att ni först tänkte på mig, men ni skall ej försumma, att redan i morgon f. m. göra dem en påhålsning, höfligheten fordrar så. Jag måste mi för henne omtnala, hvilka passagerareartyget medhalt, huru de föreföllo mig m. m. Då jag vidrörde ämnet angående Geheimerådinnan, sade hon blott småleen-
de: "ja, verlden beskyller henne för allt för mycket högmod, och till löjlighet gränsande andryg-
het, och måhända har den deri rätt; likväl skall man icke alltid för mycket lita på hvad verlden säger, hon dömmmer merendels falskt, och förstorar ända till orimlighet, det ofta obetydliga." — O! huru rätt du har, tänkte jag, och drog mig vid hennes ord till minnes de omilda beskylin-

gar, för hvilka äfven hon varit utsatt. Sedan hon under thé-timmen, uti en beqväm ländstol något uthvilat, ville hon till mina rum, som hon kallade dem, ledsaga mig, för att se huru jag på beqvämmaste sätt skulle inrätta mig der; mina effekter voro äfven ifrån fartyget upphemtade, och placerades nu på sina dertill utsedde platser. En omisskännelig omtanka visade sig i allt hvad hon anordnade och föreslog, och under vänliga meddelanden förgick aftonen alltför snart. Jag har redan längesedan sagt Friherrinnan ett god natt, och sitter nu, öfverlemnad åt tusende tankar, vid mitt lilla bord; o! om du såg, ülskade Emilia, den yttre trefnad som omger din Mathilda, du skulle då af hjertat glädjas med henne. — Nu har jag med dig bortpratat flere timmar, kl. slår redan tolf, jag måste, af sömnen och tiden uppmahanad, äfven till dig säga god natt. Hvad hvilan skall smaka, då äfven sinnet får hvila lugnt. God natt, Emilia, god natt hulda Rosa.

Den 6.

Redan tvenne dagar förbigångna, och jag har ej derunder tecknat dig någon ända rad. Tro dock icke dyraste Emilia, att Friherrinnans godhet, eluru stor den ock må vara, någonsin kan komma mig att giömma dig och den vänskap du så systerligt tilldelat mig. Nej, tvertom tänker jag, då hon så moderligt nedläter sig, ännu oftare på dig och den glädje du skulle erfara, om du vore vittne dertill. — I går förmiddag, sedan jag tillsammans med Friherrinnan ätit frukost, frågade hon om jag

ej ernade hos B—s aflägga det ifrångasatta besöket. "Det är en aktad familj," fortfor hon, "hos hvilken ni, Mathilda, kunde njuta mycken trelnad; i anseende till deras jemna sommar-sejurer å landet hafva vi med hvarandra ej plägat något oftare umgänge, ty de kalla vinterdagarna binda mig ständigt vid mina rum, men ni som ung behöfver väl ej deraf låta skrämma er; uppsök dem derföre nu, och så olla ni framdeles sjelf önskar." Det är redan andra gängen hon under samtal, med denna egna benämning tilltalat mig; huru känner hon väl mitt namn, då jag sjelf ej omnämnt det-samma? Nå vidare, sedan jag under största enkelhet förbättrat min klädsel afreste jag (uti den i dag fyrspränninga vagnen) till Hof-Hådets; hvem tänker du Emilia, här kom att med öppna armar emottaga mig? Jo Rosa, — den alltid lika vänliga, ljulliga Rosa. Under glädjeytringar förde hon mig i triumf genom flere rum intill sin mor. Se här mamma, här är Mathilda, om hvilken jag berättat dig så mycket, och här Mathilda, är min mamma, min egen älskade mamma, och härvid flög hon i ett hopp, under okonstlad barnslighet, modren om halsen; nä har jag ej sagt sant, skall du ej tycka om henne, säg? säg? Hof-Rådinnan, on högväxt, stätlig fru, som nu först fick tillfälle att resa sig upp, nalkades mig med värdighet. Ni är redan länge väntad och efterlängtad, Mamsell Sommer, sade hon, förande mig till en stol, och sjelf tagande plats invid min sida, och med möda har jag kunnat afhålla Rosa, att redan i dag tillskicka er ett invitationskort; jag har dock, af hennes ljulliga berättelser förankedd, hoppats det ni ej skulle

glömma henne, och lögner mig nu rätt mycket öfver den bekantskap vi i er få göra. Rosa tillät mig knappt att på denna artighet lempa ett svar, jag skulle nu för henne berätta, huru jag befunnit mig sedan vi åtskiljdes, hvad jag tyckte om staden, om jag redan sett någon af passagerarna o. s. v.; hon hade redan af Mamsell Angubrit haft ett besök, hvarunder denna mycket ofterfrågat mig, samt bedt Rosa vid tillfälle låta sig veta huru "*den stackars flickan*" fann sig. Härefter framtog hon sina nyaste musikalier, dem vi till sammans genomögnade, och något litet proberade. Rosa har en intagande, ehnru späd röst, samt sjunger otynnet och lätt; då hon med innerlig känsla sjöng vår echo-sång: "*när en tanke flög, då en stuck sig smög.*" O Emilia! hvad jag då återkallades till mitt hem, till dig och mina flydda lyckliga dagar. Jag kunde aldrig nog ofta höra henne sjunga detta lilla stycke, der orden så sannt tolka själens längtan och saknad; med verkeligt bekymmer underrättade mig nu Rosa om den snara flyttning, som för sommar-månaderne förestod familjen. Jag har förr alltid, tillade hon, med otålighet emotsett denna tid, men icke så nu, jag skulle heldre önska att resan blefve ogjord, på det vi oftare kunde få vara tillsamman, eller rättare, jag skulle önska att du kunde följa oss till det vackra Liljedal, då ville jag för all min tid ej återvända till den stela, tråkiga staden. Sålunda, under Rosas glädtiga joller, bortilade fortare än jag kunde tänka denna glada förmiddag, och uppmanad så väl af Hof-Rådinnan som Rosa att snart omgöra besöket, åtskiljdes vi.

Eftermiddagen tillbragte jag inne hos friherrinnan, som ej fann sig rätt väl; hon hade till sagt, sig ej mottaga något besök, och låg nu endast i en enkel morgondrägt, hvilande på sin soffa, de fina hvita händerna stundom sysselsatta med en sticksöm. — Då och då tillslöt hon ögonen, liksom till sömn, men då jeg, för att ej störa henne, knapt vågade draga andan, eller på mitt arbete föra synen fram och åter, sade hon med mild ton: "frukta ej att störa mig, min goda Mathilda, jag sover ej, churu mattheten ofta tillsinter mina ögon, men vill ni tvertom för mig förkorta tiden, så omtala, i fall det ej hos er sjelt uppriver ännu oläkta sör, edra lefnads händelser. Jag vet att ni, churu oerfaren af verlden, redan prövat dess motgångar; jag är sjell ej främmande för lidelser, och kan så mycket säkrare fatta och dela edra." — Hulda, nädiga Friherrinna, afbröt jag henne nu, till hvem skulle jag väl heldre anförtro mina bekymmer, än till den, som så moderligt ömmar för de samma, dock känner Friherrinnan säkert de lidanden ett nog hårdt öde tilldelat mig, då ni under ert beskydd tagit en fader- och moderlös, på verldens goda fullkomligt utblottad varelse; sådan jag är, ser ni mig nu! Jag äger intet, utom en allvarlig vilja att för eder trefnad och beqvämlighet offra mina dagar." — "Jag vet, jeg vet, att ni är ensam på jorden, återtog Friherrinnan; att ni förlorat hvad ni alldrig får igen, hvad som med de rikaste skatter ej kan återköpas, men lugna er, Mathilda, och förtro er med undergifvenhet till Honom, som mäter lidandets mått; han skall säkert

ej pröfva er öfver edra krafter, men lyfta bördan, då den blir er för tung." Jag kunde under hennes sista ord ej tillbakahålla mina tårar, de strömmade nu obehindradt utför mina kinder. "Lyckliga barn," suckade Friherrinnan, "som med tårar kan lätta er smärta, huru afundsvärd är ej ofta den lindring man af dem erfär. Dock vill jag på intet sätt hos er återföryxa er billiga saknad, det är endast de tider, då ni, ett jollrande barn, såg livet i en ljusare skepnad, jag ville höra er omtala; såg mig, hvarifrån härstammade er mor? och hvar hade er far gjort hennes behantskap?" Jag upprepade nu ungefär, hvad jag, sittande invid mina föräldrars sida, så ofta hört dem omtala, nemligen huru min mamma, som helt späť förlorat sin egen mor, vid en hård styfmoders stundeliga misshandlingar och hårda bemötande, under sorg och fruktan framlevat sina barneår, huru hennes far, fullkomligt beroende och styrd endast af sin befalrande hustru, ej vågat taga ett enda steg, för att lindra sitt barns lidande, dock sluteligen vid dess dagliga aftynande till hennes moster, hvilken med sin man bodde i X., afsändt sin lilla Augusta, huru hon här, med ömhet omfattad, blifvit det barnlösa parets afgjorda gunstling, i de mest bildande skolor njöt en värdad uppfostran, och sluteligen af fosterföräldrarne förklarades som deras enda arfvinge; huru lycklig Augusta var under så förändrade omständigheter, kan var och en tänka; hennes enda sorg var saknaden efter sin älskade far; en dag då hon, efter slutade göromål, med sin moster gick ut att promenera utom staden, möter dem en fattig hustru, med ett späť barn på ar-

men, hustrun stadnar och anhåller om en allmose, för det i usla lumpor höljda, qvidande barnet, hvilket af hunger var alldelers afmagradt; utan att betänka sig, askläder Augusta den lilla klädeskappa hon bär uppå sig, sveper den tillika med en schawlette omkring den lilla, framtager en penning, hvilken hon lemnar i hustruns hand och fortsätter, utan att märka, det hon vid upptagandet af myntet, nedfällt sin näsduk, vägen framåt. Glädjeyr nedsätter sig den arma hustrun invid landsvägen, för att i de nyss erhållna plaggen inhölja sitt barn, då hon i hast varseblir någonting hvitt liggande på vägen; hon springer dit, upptager en näsduk men ser ej mera till dem, hvilka hon förmodat hafta tappat densamma; villrädig om hon skall qvarlempna barnet, för att skyndsamt till sin ägarinna kunna återlemna det förlorade, ser hon en ung Officer, som äfvenledes går landsvägen framåt, "ack min herre," säger hon, närmande sig honom; "var af den godheten och lempna denna näsduk till den unga damen, hvilken nyss passerade här förbi, hon har förlorat den, och kan ännu ej hafta hunnit alltför långt; om ni påskyndar edra steg, skall ni innan vägen deruppe skiljer sig säkert upphinna henne." Officern emot tog näsduken förundrad öfver den ärlighet han hos hustrun hunnit, och framtagande tvenne silfvermynt, lemnar han dem till henne, sägande: "här, behåll den eua för ert besvär med näsduken, och den andra för er redlighet att till sin ägarinna vilja återställa densamma." — "Nej, nej jag kan ej emottaga denna gåva, utropade hustrun, se här, (och härvid visade hon på de erhållne skänkerne) hvad jag af

den engeln för mig och mitt arma barn erhållit; Gud välsigne honno! så ung, så vacker och så god. Nej, min herre, jag kan ej behålla edra penningar," och dermed sköt hon dem tillbaka i hans hand. "Behåll dem," sade den upprörde Officern, "de äro er egendom, och hindra mig ej vidare att så fort som möjligt kunna återlemma fruntimret, hvad hon förlorat." Med dessa ord aflägsnade han sig, men ökade låsfängt sina steg, han såg ej mera till någon.

Troligen hade Augusta med sin moster vikit af ifrån den stora vägen. Brydd att sjelf få behålla sitt fynd, framtager han åter näsduken och betraktar, eftersinnande, de prydligt märkte bokstäfverne: A. S. R.; hvem den tillhörde blef honom omöjligt att utgrunda, isynnerhet som bataljonen vid hvilken han tjente alltför kort tid legat i staden, och han under denna tid ej gjort bekantskap i något hus. Han nödgades således återvända med den främmande egendomen, utan att kunna uträffa sitt uppdrag.

Kort tid derefter då han besökte en Bokbindare, att för bataljonens räkning låta inbinda liquidböcker, såg han ett sirligt arbetadt syskrin, på hvars lock Bokbindaren nyss i guld intryckt bokstäfverne: A. S. R. Genast påminde han sig den upphittade näsduken, efterfrågar med häftighet personen, hvilken skrinet tillhör, får af den pratsamma gubben veta det vara en beställning af Packhusinspektorskan D., som dermed haft myckon hast; det blir troligen, fortfor gubben, en gåfva till hennes unga systerdotter, en hjertans söt varelse, i godhet utan like. "Ni känner dem således," inföll den unga Officern, och kan säkert säga mig

hvar de stå att träffas, på det jag må bli i tillfälle
uträtta ett uppdrag, hvilket hittills, i brist af kän-
nedom om hvar de bott, åsidosatts.

"Åh bevars," svarade den väldenande gubben,
"det kan jag lätt säga er, gården nästintill denna,
tillhör dem, dit kan ni ej gå vilse; ja, ja, flickan
är god som guld, akta henne bara;" hm tänkte
Officern, med flickan ärnar jag ej ha att göra, en-
dast jag lätt återlemna henne sin näsduk.

På eftermiddagen samma dag, styr han åter
kosan till gatan, der Packhus-inspektören bodde,
går in i det anvista huset, efterfrågar Fru D., sä-
ger henne sitt namn och framlemmar näsduken, i
det han för henne berättar, huru den kommit i
hans händer, samt huru han först i dag, af en hän-
delse, fick veta hvar ägarinnan bodde. Fru D. bjut-
der honom artigt sitta ned, igenkänner näsduken,
emottager den, samt inropar den sextonåriga Au-
gusta, hvilken, högt rodnande, uttalar en tack-
sägelse till den unga Löjtnanten. Vidare underrät-
tar sig Fru om hans kommendering till orten,
hans bekantskaper m. m., men som han i staden
ej känner andra än sina kamrater, bjuder hon ho-
nom att stundom hälsa på, beklagande, att hennes
man nu vore utgången, och således ej sjell sick
visa sin tacksamhet för Löjtnantens hafde möda.
Han allägaar sig åter, utan att vidare tänka på
saken. Ej en enda gång kom Augustas oskyldiga
bild att svälva för hans inbillning, han tycktes
fullkomligt kall, och otillgängelig för alla ömmare
känslor.

Då han följande morgon uppvaknade, emottog
han af sin betjent en liten biljett. Han öppnar

den, och finner deri en högst artig bjudaning till Paekhus-inspektör D., hvilken i enkta ordalag ber honom ursäkta, det han till en liten fest på sin lilla fosterdotters födelsedag, vågar utbedja sig hans besök. Liknöjd lägges biljetten å sida, och han skulle måhända glömt hela invitation för alton, om han ej sent omsider händelsevis blivit varse den ännu på bordet qvarliggande breflappen.

Det skulle väl dock se ohöfligt ut, tankte han, vid sig sjelf, att ej antaga en så vänlig bjudning, påkläder sig i hast sin bästa uniform, afklipper en heerlig bouquette af sköna moss-rosor och hvita doftande hyacinther, hvilka blommade uti fönstren af hans rum, samt begifver sig till D-s. Men, huru ötverraskad blef han ej att vid sitt inträde i det klart upplysta huset finna en samling ståtligt prydda gäster, ur hvars krets den fryntlige värden och värdinna, välkomnande hastade honom till mötes. Hans första blick föll på den i blandande hvitt klädda Augusta, hvilken, lik en nyss utsprucken ros, i glad oskuld stod omringad af flera unga flickor, som höllo på att betrakta de många utsökta skänker födelsedagen alstrat. "Här, Augusta lilla," sade Fru D., "känner du väl sedan i går igen Löjtnant Sommer, hvilken äfven velat göra oss den fägnad, att med sin närvaro hedra din sextonde födelsedag," Augusta neg, "Jag har den äran, att lyckönska er till denna dag, Mamsell Reimer, "stammade Löjtnanten, framräckande blommorna, "men tvekar att dermed våga förena denna enkla gåfva, hvilken endast, i anseendo till blommornas sällsynthet, för er kan erhålla något värde." Augusta neg ännu en gång, men grep utan betänkande ef-

ter bouquetten, hvilken hon under förnyade utrop af: "hvad den är vacker!" med sjelffornöjd mine genast fäste vid sitt bröst, och derefter, lika munter och okonstlad som förrut, återvände till sina unga väninnoer. Paekhus-inspektoren yttrade deraf sin lägnad öfver den oskyldiga händelse som förskaffat honom lyckan af Löjtnantens bekantskap, föreställde honom för det öfriga sällskapet, samt uppbjöd, under fortsättningen af aftonen, all sin förmåga att, som en förekommend värd, undfugna sina gäster. Dock, denna dag stodfästade för evigt de båda ungas öde. I tjensten var väl Löjtnant Sommer densamma som tillförene, skötte med drift och ordentlighet sitt kall, men blef han ensam på sitt rum, då nedsjönk merendels hufvudet tankfullt mot handen, och hela timmar kunde på detta sätt overksamt bortdrömmas. Den dysterhet som redan länge bemäktigat sig honom tilltog dageligen, och gjorde ensamheten för honom kärare än någonsin förrut; objudna framställde sig nu tankar i hans själ, hvars djup ej såsom hittills blott återspeglade bilden af en enda evigt dyrkad varelse. Nej, *tvenne* sådana vxlade nu för hans fantasi och kommo honom att förskräckas öfver den likhet, hvilken den ena alltför tydligt tagit af Augusta.

Han ville nu i ensamheten, genom undvikande af alla yttre föremål, med våld afskaka de bojor, hvilka blefvo honom allt mer och mer tryckande, men fann ej att de redan vero för hårdt slutne, för att mera kunna lösas. Detta tilltagande svärmod undföll ej hans deltagande vänner, hvilka, genom muntra upplåg och infall förgäfves sökte för-

strö honom; det högsta möjliga de med honom
ernådde, var en promenad utom staden, och un-
derbart fogade händelsen då alltid, att kosan styr-
des förbi Packhus-inspektorens hus, att artigheten
fordrade en hälsning till fruntimren, som, lästade
vid sina arbeten, sutto vid fönstren; att den högt
rodnande Augusta, med nedslagna ögon, knappt vä-
gade besvara helsningen, och att den dystre Som-
mer, då vanligtvis mer tankspridd än någonsin,
skiljdes från sina bullrande kamrater. Isen måste
dock engång brytas, och vid ett länge fördröjt
skyldighets besök hos D-s, upptäckte Löjtnant
Sommer ändtligen, i en skön stund, för Augusta,
hvard som, allt sedan första bekantskapen med henne,
slutits inom hans bröst. Han meddelade då älven
henne, huru en helig kärlek i yngre år gjort ho-
nom lycklig; huru han, för ernåendet af sin högsta
önskan, uppooffrat sina ungdomspläner, huru han
dag och natt, under aldrig hvilande omsorg för
sin snara fortkomst, med mod och ansträngning
tillkämpat sig rykte och ära; huru han med trofast
och längtande hjerta ilat att slutligen vid sin äl-
skades fötter nedlägga de med fara för hans lifför-
värsvade lagrar, och till lön för allt detta, funnit
henne en annans maka. Den enda tröst han ögde,
var medvetandet, att icke likgiltighet eller otro-
het beröfvat honom henne. Hennes älskande hjerta
tillhörde honom ännu, med samma tillgivnenhet
som fördom i de lyckligare tider, då de, slutna
intill hvarandras bröst, fått tolka hvarandra sin
rena kärlek. Hon hade för en oblidkelig fars stolt-
het åt högmodet och rikedomen, tvungits uppolera
sällheten och försaka sitt hjertas val; och var det

endast i uppfyllandet af sina skyldigheter, såsom maka och mor, hon numera fick söka sin sällhet.

"Vill ni således, dyra Augusta, fortfor Löjtnant Sommer, till ett lidande hjerta sluta edert ungdomsglada, sorgfria lif; vill ni jemte mig gå oförutsedda öden till mötes, så lemna mig nu genast, och utan vilkor, det ja, hvarförutan jag ej längre äger lugn." Augustas rodnande kind hade nu för första gången bleknat; darrande föll hon i Sommers öppnade armar, och utsade med tydlig röst det ovilkorliga ja, hennes hjerta förestafavde henne. Hand i hand gingo nu de unga lyckliga till de älskade fosterföräldrarne, upptäckte för dem sina önskningar, erhöllo deras välsignelse, samt knöto kort derefter de band, dem icke ens döden tycktes vilja lösa. Augusta följde sin man under hans tvenne fortsarande tjensteår, men då han, efter erhållen Kapitens-värdighet, anhöll om sitt afsked, flyttade de tillbaka till den ort, som sett Augusta födas; samt nedsatte sig der, enligt Augustas innerliga önskan, uppå en skön landtegdom. Huru lycklig var den känslofulla Augusta, då hon här kundo skänka sin Carl, en pant af sin ömhet, och var det jag, min nådiga Friherrinna, den lilla Mathilda, som fick utgöra dessa ömma föräldrars glädje; min morfar var nu för andra gången bleven enkling, och ägde efter sin hustru, en betydlig förmögenhet; han tillbragte sin återstående lefnad hos sina barn, hvilka funno sin högsta njutning uti att förljuufva hans dagar; ännu minns jag som utur en dröm, huru jag stundom fick gunga i den gamles knä: huru jag för lydaktighet ofta af honom erhöll präktiga skänker, dockor eller

Ieksaker; att jag älven engång för oartighets skull, nedlyftades ifrån denna kära plats, och hvarken genom smekningar eller annat kunde tröstas öfver denna förvisning, förrän han sjelf åter i sitt knä upplyftat mig, samt lemnat mig sin tillgift,

Jag var endast to mår gammal då min mor, genom min morfars bortgång, lemnades till en gränslös sorg, hvilken min älskade far med möda förmådde skingra. Hennes fosterföräldrars äfven kort derpå inträffade död, bidrog betydligt att nedslå hennes sinne; deras fortfarande ömhet visade sig ännu i det testamente de af all sin egendom gjorde min mor. Dock, tiden, tiden, helar ju hvarje sår; med dess tillhjelp uppflesde mina föräldrar åter lyckliga dagar, slösade sin ömhet och trogna vård på mig, deras alltför lyckliga barn, samt njöto med föräldraglädje af den fröjd mitt barna sinne kunde bereda dem. Jag förbigår nu flera år, fördunklade af intet moln; tvertom, nya solar hade täntt sin bana uppå min lesnads horisont. Jag hade redan fyllt mitt sjuttonde år, då min fars munthet syubarligen började aftaga, och han ofta sågs förfallen i dystra tankar; min ömma mor som ej kände anledningen till hans bekymmer, men obeskriffligen smärtades af att se honom lida, erhöll en dag, på förnyad tillfrågan om orsaken dertill, det svar, att en betydlig borgen, den han för en af sina vänner, en allmänt rik ansedd man, ingått, genom dennes oförmodade obestånd, samt den andra borgesmannens förutskedda uppsägning af vidare ansvarighet, nu låg honom ensam att åbeta, hvarigenom han, oheräknadt de örliga förlu-

ster han i dylika fall tid efter annan gjort, såg sig bragt till tiggarstafven.

Min mor bleknade härvid, och höll en minut på att förlora sin fattning, men genom ett öfvermenschligt bemödande återhemtade hon sig i ögnablicket, innan min far hunnit varseblifva hennes vanmakt, slog båda händerne omkring hans hals, och sade i en glad ton; "nå, min älskade Carl! det är ju en verldslig sak, hvad göra vi också med allt det der öfverflödiga skräpet af speglar, kronor, mahogny-möbler, siltver-pjeser etc.; jag tycker verkeligen att här uppå landet ser det litet kuriöst ut, att vilja införa ett stadslif, man är alldrig dervid rätt väl hemma." — "O! min milda, dyra Augusta, framstammade min far, jag känner ditt hjerta, och visste att du, på detta sätt skulle söka leda mig bakom ljuset, men jag smärtas så mycket mera af de förebråelser jag sjelf nödgas göra mig; huru skall väl du, uppvuxen i öfverflöd, utan smärta och saknad kunna vänja dig vid umbärandet af det nödvändiga?" — "Carl, min gode Carl," insöll nu min mor, afbrytande utbrottet af hans smärtfulla klagan, "var öfvertygad om uppriktigheten af hvad jag sagt. Har du väl någonsin hos mig upptäckt något af denna usla fåtfänga, hvilken lider af det öfverflödigas försakande? Nej, nej, vi har haft förlorat intet, *intet*, då vi ännu äga hvarandra och vår älskade Mathilda." Verkeligen förmådde min mor genom denna kärleksfulla försakelse något lugna min far, hvilken nu, för sin borgen hårdt unsattes, och snart förbyttes den sköna egendomen till ett obetydligt heimman, den skogrika parken till en liten kryddgårdstäppa under de låga

fönstren, de herrliga mahogny-möblerne, till simpla hvitmålade trädstolar; speglar, sillver, allt försvann småningom ur det fordom väl försedda huset; — men med allt detta upphörde likväl ej min mors glada lynne, tverlom strålade fornöjelsen ur hennes ögon, churu de bleknade kinderne ofta motsade denna onaturliga glädighet. Ett år förbigick på detta sätt, hvarunder den inbördes kärleken emellan mina föräldrar, om möjligt, tilltog; min far skötte sin lilla jord och min mor lärde, jemte min tillhjelp, för en ringa summa, byns minderåriga barn läsa och skrifa. Men, nu började i hast hennes helsa astaga, mattheten och kraftlösheten gjorde för hvarje dag större framsteg, hon förmådde nu högst sällan lempa rummet, klagade aldrig, men skämtade med älskvärd ömhet stundom bort de sorgemolu, hvilka lägrat sig på min bekymrade faders panna. En morgen, o! huru liflig står den för mitt minne, kallade hon mig till sin säng, och lade smekande sin älskade hand uppå mitt hufvud; "hör, min Mathilda," började hon, "jag kan och vill ej längre dölja för dig, att mina återstående dagar äro räknade, vi måste skiljas, döden skall snart lägga sin kalla hand emellan oss, men fåfängt skall hon söka åtskilja våra hjertan. Jag lemnar dig nu med tillfredsställelse, emedan så ske måste, till din ömma far, och den vän ditt hjerta sjelf utvalt; i den förres faderliga skydd och den sednares trogna kärlek, skall du finna ersättning för hvad du genom min bortgång förlorar; gerna hade jeg väl sjelf ännu en gång velat välsigna edert förbund, men då så trogna pligter kalla din Edvard afslägse, kan jag endast anropa den

allseende Guden för ert väl. Fäst din unga själ alltid vid den gudomliga försyn som styr våra öden; emottag med tacksamhet hvad hon behagar pålägga dig; då skall du, upprätthållen af honom, så väl i med- som motgång äga tillfredsställelse och själs lugn." Jag hade under dessa ord, badande i tårar, nedfallit invid hennes bädd, och kunde, gripen af den ortsägligaste smärta, ej framföra ett enda ord. Den välsignande handen hade ifrån mitt hufvud nedsjunkit, och höljdes nu af mina heta tårar och kyssar. "Gråt ej min Mathilda," återtog min mor, "lät ej smärtan öfverväldiga dig, men var stark och undergifven Guds beslut, och sansa dig, att med dotterlig ömhet knunna bereda och upprätthålla din fars mod." Härunder hade min far sakta inkommit; han nalkades sängen der min mor låg och nedsatte sig, hjertligt emottagande den till välkomst uträckte handen. — "Huru är det med dig min Augusta?" frågade han kyssande de bleka läpparna och inneslutande min mors händer i sina. "Du ser Gud ske lof liftigare ut i dag, tycker jag, tack vare den beskedliga Doktor Lund och hans mixtur; ville du ej hafva något att läska dig med? Den välmnenande Prostinnan sänder dig just nu en delicate citroncrém, hvilken hon försäkrar ej skall skada; vill du smaka deraf?" Härvid uppsteg han och bar till sängen en karott fyld med den omnämnde crémen; han ärnade just föra en thésked deraf till min mors läppar, då hon, under ett svagt utrop "ack! min Gud! jag förmår ej mera," — nedföll i hans armar. En marmor blekhet öfverdrog de tärda dragen. "Carl! min egen dyra Carl!" suc-

kade hon, omfattade min fars och mina händer, och var ej mer. Förskona mig min nädiga Friherrinna att söka vidare beskrifva denna smärtans stund. En Gud var det, som uppehöll min arma far vid krafter, och som vid dessa bekymmersfulla tilldragelser ej lät hans mod duka under. Sedan han ledsagat sin bortgångna maka till dess sista hvila, förföll han åter i det dystra svärmod, hvilket endast *hon*, genom så mycken mildhet förmått skingra. Hans enda nöje var betraktandet af det lilla skrin och den näsduk, hvilken först gifvit anledning till hans bekantskap med min mor, och hvilka reliker redan för längre tider voro mig skänkte af henne! Derjemte sysselsatte honom ofta beskådandet af en dyrbar tafla, hvilken ständigt hängt öfver mina föräldrars säng, den var ett minne af hans fordnna Mathilda, och ägde för honom ett oskattbart värde; länge hade han redan för densamma blifvit erbjuden en betydligare summa, men hade aldrig kunnat förmås skiljas dervid; sluteligen gjorde det grymma behovet det för honom nödvändigt; hans tillgångar voro ej tillräckliga att löna arbetarene på den lilla jord han bebodde, och med en smärta, hvilken blott kan förliknas med den vid förlusten af min mor, lät han sig skiljas vid detta sista band, af den renaste, trofastaste kärlek; han öfverlefde min mor endast ett halft år, och jag förr så lyckliga barn, blef åter nötsedd att emottaga denna ömt älskade fars sista suck.

Har ni förlorat, Fru Friherrinna, hvad som var ert hjerta kärt; har ni någonsin erfariit höjden af sällhet och smärta? O! då vet ni hvad jag kännt,

hvard jag ännu erfär vid det alldrig utplånliga minnet af min oersättliga förlust. Jag hade, försjunken i drömmar om det förflutna, en lång stund fästat hvarken öga eller tanke på något mig omgivande föremål, men tänk dig Emilia min förskräckelse, då jag uppslände min blick, fann Friherrinnan afbleknad, och fullkomligt sanslös nedsjunken mot huvudgården. Jag sprang upp, skyndade att med eau-de-luser och spriter, dem hon alltid har till hands, gnida dess pulsar och tinningar, och lyckades ändteligen, efter träget bemödande, återkalla henne till medvetande; Hon uppslog nu de matta ögonen, i hvilka ännu klara tårar perlade sig; "jag har förskräckt er, goda Mathilda," yttrade hon, genom den svaghet som i hast påkommitt mig; er berättelse har lilligt uppörft mitt hjerta, men, var lugn, det onda skall snart förgå; "och framförallt," tillade hon, då hon hörde mig häftigt anklaga mig, såsom orsaken till hennes illamående, "gör er ingen förebråelse, det skulle på det högsta smärta mig, då jag sjöll föranledt till dess meddelande. Icke nu, men en annan gång då både ni och jag med mera lugn kunna sysselsätta våra tankar med flydda tider, vill äfven jag meddela er mina, väl icke händelserika, men dock något ovanliga öden; ni skall at dem erlära att lidandet, elburu i olika grad oss tilldeladt, är hvarje menniskas lott; hvarfinnes väl en dödlig, hvilken ej prövat motgången? Ack Mathilda! hon är en god skola, som vänjer själen vid tålmod och försakelse." — Altonolen sjönk just nu, förintad bakom de aflögse blå bergen, och spridde ännu i sin nedgång en ljusning, lik en

gloria kring det bleka ansigtet, hvilket verkligen bar en omisskännlig prägel af det själslidande, hvarom hon talat. Håret, upplöst igenom de bemödanden hon under sin plötsliga vanmakt gjort, tycktes ännu med samma obesvikliga beständighet som förr, vilja smeka de sköna, churu icke mer ungdomliga dragen, och böljade nu ledigt i mörka vågor öfver panna och hals. Friherrinnan var synbart uttröttad, och hvilan, som jag tyckte, henne högst behöflig. Sedan jag i hennes rum gjort min lilla aftonvard, lemnade jag henne något lugnad till morgondagens återseende. I morgons, då jag just slutat min lilla toilette och med mitt arbete gick att besöka Friherrinnan, anmältes Majorskan Pygmeus, hvilken hos den sistnämnda kom att aflägga ett förmiddagabesök. Friherrinnan, hvilken ej så tidigt var beredd att emottaga visiter, bad mig, under det hon fulländade sin klüdsel, i formaket emottna hennes främmande. Jag hastade ut att i lagom tid hindra Majorskans och dess Fröken systems snabba inträngande i Friherrinnans kabinett, hvarunder Majorskan likväl ej lemnade mig den ringaste uppmärksamhet, men, utan att ens vilja afvakta den ledsagande betjentens svar, häftigt frågade hvar Friherrinnan stod att träffas. Friherrinnan skall straxt hafva den äran infinna sig," yttrade jag, och ber hon nu genom mig Fru Majorskan intill dess hafva godheten tnga plats i formaket. Majorskan vände sig mekaniskt till mig och sade, i det hon med ögonen mötte mig från hufvud till fot: "vet Friherrinnan att det är hennes nièce, Fru Majorskan Pygmeus, som kommit att göra sin Tante Friherrinnan Y. ett besök?"—"Ja,

Fru Majorskan är nyss för Friherrinnan anmäld," svarade jag, och öppnade hävid flygeldörrarne till förmaket, dit Majorskan med sin syster instego. Majorskan tog sin plats i soffan, och gjorde med en vink systemt tecken att följa exemplet. Jag hade, intagen af verklig förundran, ännu ej bestämt mig hvarken att gå eller sitta, men tog mig dock sluteligen äfven en plats nära dörren. Detta var dock för mycket för Majorskan, hvilken på sin höjd kunnat tillåta mig få qvarstadna utanför tröskeln; hon nappade nu än på sin shawl, än på tofsarne al sin ljusröda sidenkoquette, men kunde längre ej alihålla sig att till sin syster halshviska: "*mon dieu! quelle etourderie de ce place ici!*" — "Oui ma sœur," uppvaktade Fröken, "*mais il faut l'excuser, elle ne comprends mieux.*" — Nu uppstod en liten paus, hvilken jag ingalunda exponerade mig att bryta. "Friherrinnan är länge upptagen i dag?" nedlät sig ändteligen Majorskan, lemmande mig en knapp sidoblick; "hon," (menande mig) "känner säkert hvad som så länge kan upphålla min Tante, hennes helsa är . . .?" "fortfarande ombytlig" afbröt jag nu, det är väl ej ännu länge jag vistats hos Friherrinnan, men under denna tid har hennes helsa varit ständigt vacklande." — "Jag tycker väl också," återtog Majorskan, "jag hos Friherrinnan ej hittils blitvit *henne* varse, *hon* är således nyligen anländ, troligen till Friherrinnans egen uppassning?" Jag årnade just lemma ett upplysande svar om att det verkligen var helt och hållet för Friherrinnans egen person jag vistades i huset, då denna sednarens ankomst hindrade mig derifrån. Majorskan hastade nu att med sin

Första liffighet möta sin "nädiga tante," beskrel i flytande ordalag, sin längtan att få se och underrätta sig om hennes helsa; regreterade sin stora förlust, att ej vara hemma, då den "nädiga tanten" härom dagen gjort henne äran af ett besök, tilläggande, "att hon då olyckligtvis hade antagit en bjundning till Guvernörskan, Grefvinnan X., hvilken så enträget nödgat henne ej uteblifva, emedan repetitionen till de i längre tider öfvade *tableaux vivants*, nu, då alla draperier och kostumer voro förfärdigade, för sista gången före den stora representationen, under Fru Majorskans, vid dylika tillfällen välkända smak, skulle försiggå." Med förekommande vänlighet besvarade Friherrinnan all denna grumlät, utvisade Majorskan en plats i soffan, och, o under! o förargelse, kom att sjelf, då hon varseblef den, jag med så mycken djerfhet intagit, med den mest innerliga godhet ledsaga mig, först fram till Majorskan, presenterade mig som hennes unga vän, Mamsell Sommer, och o himlar! födde mig derefter till den stol, som invid soffan stod den högyälborna Frun närmast; Fröken hade redan i tysthet nedsatt sig, tätt invid mig, som med hjertat fullt af det ömmaste erkännande af Friherrinnans godhet, ej visste om jag skulle gråta eller le. Att ingendera nu passade sig, insåg jag likväl i rätt tid, och skulle näppeligen ej heller haft tillfälle till någondera, emedan Fröken Doll, hvilken nu på fullt alsvare fått exkusera, ej mig, men Friherrinnan, efter denna passage upplät sin språklåda, och nu i ymnighet trakterade mig med det aldra charmantaste potpourri af Daglig Allehan- da. Under det Friherrinnan nu samtalade med

Majorskan, lästades min uppmärksamhet på besynnerliga rörelser, dem Fröken ständigt gjorde med sina fötter; hon nemligen flätade dem upphörligt, med verkeligt obegriplig konstfärdighet tillsamman, spirade ganska skickligt de ytterste täspetsarne lodrätt mot golvet, samt framstötte, med spenstighet, tillbakahållande sina axlar, det ovanligt högt hvällda bröstet. Måhända varseblef hon sluteligen den observation jag häröfver gjorde, ty nu utlät hon sig helt å propos: "Mamsell har väl redan hört talas om den ypperliga gymnastik, man här i staden inrättat? Ack! Mamsell kan ej tänka sig hvad den är galant och rolig, och nyttig se'n. Vi hafva alla som begagna oss af den, redan på knappt en full vecka, blifvit så muntra och viga och lätta af det nöjsamma tacklandet på alla de otaliga linor och pelare, och Gud vet allt hvad för namn de mångfaldiga ställningarna har, der är i synnerhet höga, höga pelare, som räcka ända till kupolen af taket, samt linor, fulla med stora knutar, på hvilka man först klifver upp, tar sig sen fast i pelarn, sätter fötterne i kors och händerne i sidorna, samt halar på det sättet utföre den fasligt långa pelarn; det är rätt vackert att se, ja, riktigt ser man ut som englar, då man så der sväfvar i luften. Har Mamsell ej nänsin hört talas om gymnastik?" — "Ah jo," svarade jag, då jag sent omisider blef i tillfälle till svar, "jag har visst hört, och till och med sett personer, hvilka genom denna välgörande inrättning återvunuit sin hälsa, isynnerhet påminner jag mig ett par unga flickor, hvilka redan i högsta grad snedvuxne, genom gymnastik blifvit fullkomligt lediga och raka; denna upplifting är visst prisvärd,

då menskligheten genom ett så lätt och oskyldigt medel, utan medecinens tillhjelp, kan vinna hälsa och krafter." — "Nå men," återtog Fröken, "Mamsell lär väl dock ej sjelf någonsin sett dessa inrättningar? om Mamsell vill, så kunde vi i dag åtföljas, jag ämnar mig dit om en timme." — "Jag tackar för detta anbud," svarade jag, "men kan ej antaga det, emedan min förmiddag redan är bestämd." — "Men i morgen då? i morgen måste Mamsell komma dit, jag kommer och afhemtar Mamsell och Mamsell skall ej ångra denna promenade; Jäfva mig bara bestämdt att Mamsell kommer." Jag tackade åter igen, för så mycken uppmärksamhet, och som jag ej med skäl, utan att synas stötande, kunde relysera denna förnyade proposition, lemnde jag det begärda löftet. Vidare ölvergick Fröken nu i ämne till de lustbakheter, hvilka hos Guvernörens skulle inträffa; "har Mamsell Sommer någonsin sett dylika föreställningar: *tableau vivant?*" — "Nej, jag har väl aldrig bivistat någon sådan, men kan likväl imaginera mig dem." — "Ja så, Ack! de äro också gudomliga, min syster Majorskan är alldeles en mästarinna i deras arangerande, det är alldeles obeskrifligt magnifiquet, skönt att fåse dem." — "Ja, det tror jag visst, då de äro lyckade," inföll jag. "Skada att Mamsell ej kan bli i tillfälle att bivista denna fest hos Guvernören." Återtog Fröken, "Mamsell skulle riktigt betagas af förundran och ölverraskning, och balen derefter blir ej heller att förakta, jag har redan med Cloty och Jettchen Nobelcreutz öfverenskommit om vår kjädsel, jag klär mig i rosa-rödt moirée, och en girlande af blå lupiner, eterneller och tusenskönor

kring hufvudet, men ännu har jag ej bestämt mig för en corbeille à fleurs eller en af stora hvita vaxperlor. Framför allt, men det kan väl Mamsell sjelf förstå, begagnar jag långa hängande lockar, de klä' ju mig, tycker Mamsell ej så?" — "Jag har ej sett Fröken utan dessa, svarade jag, undvikande, och kan således ej yttra mig i detta fall. (Frökens hängande lockar föreföllo mig förfärlige, och skulle jag ej redan sett några par dylika, hade jag säkert föreställt mig ägarinnan till dessa något förvrider.) Fröken årnade just börja en beskrifning om Frökarna Cloty och Jettchen, då Majorskan oförmodadt steg upp, samt rekommenderade sig i sin "nådiga tantes" ynnest. — Fröken följde naturligtvis hennes exempel, och hann knappt mer än ytterligare påminna mig om mitt för morgondagen gilna löfte. "Ack! Fru Friherrinna," utropade jag nu ovilkorligt, sedan dessa gäster i sin vagn lyckligen aflägsnats, "huru god ni är. Jag skulle väl aldrig vidrört denna obetydighet, skulle ej mitt hjerta ännu flöda öfver af den renaste tacksamhet till er; men nu gör jag det, på det ni, hulda Friherrinna sjelf må kunna dömma om hvad jag känner, och hvad jag isynnerhet i detta fall har skäl att känna, för er mot mig bevisade välvilja;" och nu berättade jag henne den lilla passagen före hennes inkomst i formaket. — "Jag vet, jag känner mer än väl" insöll Friherrinnan, "det löjliga högmod och den egenkärlek, hvartill isynnerhet Majorskan gör sig skyldig; man måste derföre, med den största liknöjdhet, om och förenad med höflighet, bemöta henne; det gör mig verkeligen oltt ondt i synnerhet som blodsbond förena oss, men hon är

ohjeplig. Fröken, tror jag ej så mycket af böjelse, som icke mer för att efterkomma sin sistens önskan, följer dess exempel; skulle deras far fått lefva, hade säkert hans vakande öga i tid rigit deras förstånd, och avvärjt hvarje skadlig inflytelse på deras unga hjertan; men ack! han tycktes alltför tidigt bort, och lemnade sina båda döttrar, jemte en förhoppningsfull son, åt en alltför verldslig och veksinnad mor, hvilken i sina barns dageligen tilltagande sjelfsväld, endast såg otvivelaktiga bevis på quickhet och smille, och således genom denna elterlättenhet mera befrämjade än afstyrkte det onda." — Jag omtalade nu det löfte jag lemnat Fröken, nemlig: promenaden till Gymnastiken. Friherrinnan gillade alldelos mitt beslut att ej längre motsätta mig Frökens väntliga förslag; man bör ej, tilltalade hon, fränstötande besvara en yttrad välvilja, den må sedan gälla viktigare eller likgiltigare saker, det är och förblie dock välvilja. Resten af förmidden tillbringades af Friherrinnan medelst skrifvande, samt eltermiddagen med emottagande af besök, hvilka utgjordes af Ölverstelöjtnanskan E. med sin Fröken-dotter, samt Kammar-Rådinnan H., dessa båda äldre personer voro systrar, och ett par rätt söta (om jag så får kalla dem) gummor. Friherrinnan var som vanligt tillgänglig, och, som det tycktes, verkeligen upprymd af detta trelliga sällskap. Hos Fröken E. tyckte jag mig i början märka en skymt af högmod, men den försvann alldelos, då hon mot aftonen, under en lätt konversation så väl till mig, som generelt, meddelade sig; hon är ej væcker, mera stor och letlagd, men dock proportio-

nerlig, och här i sitt väsende och hällning onekligt någonting graciöst; isynnerhet kan man med största nöje höra henne berätta; det obetydligaste erhåller då värde och blir utfört af henne, intressant. Långt snarare än jag det önskat, bortilade denna afton, och med en ifrig anmaning till Friherrinnan, samt en dito till mig, om ett snart inträffande återbesök, allägsnade sig dessa glada gäster.

Åter har natten brent sin dunkla slöja öfver sjö och land, och bjudit tystnad åt den hvilande jorden. Ser du, Emilia, huru jag lyckligare än på många tider, under flere timmar nu sysselsatt mig med dig, du, min älskade barndoms syster! När skall jag väl af din hand erhålla den första rad, och huru skall ej mitt hjerta innerligen glädas af detta prol på din fortfarande vänskap; nu god natt, god natt min Emilia!

Den 7.

Frukost-timmen var i dag knappast posserad, då Fröken Doll, under mycket buller, inhoppade i mitt rum; hon gjorde vid sitt inträde ett allör kosteligt experiment, hvilket, i anseende till den öfverbalans kroppen dervid tog, ett ögnablick såg rätt vådligt ut, men slutades dock så lyckligt, att endast tvenne invid hvarandra stående stolar, vid denna oväntade katastrof, kullstjälpte, och Fröken omsider, efter den pirouette, hvartill de intrasslade fötterne föranledt, förbryllad och hög-

röd tvärstadnade midt på golfsvet. Hon såg högst förlägen ut öfver detta misslyckade saltomortal, och som hennes bryderi verkeligen höll på att smitta mig, tog jag mig i hast mod och frågade, utan att låtsa fästa uppmärksamhet vid det nyss föreläggande: "om hon redan ärnade sig till gymnastiken, och möjeligen vore kommen att afhemska mig?" — "Ja, ja, ja," svarade hon, nu alltfläggande sitt bryderi, och sedan hon således återvunnit sin fattning, gick det af sig sjelft; kullbytten var glömd, och färdig att göra en ny, framhoppade hon åter ett par pas de deux, och stod nu framför mig i hela sin intagande gymnastik-kostume, ett par vida gulrandiga kulotter, nedati hopsnörpte likt välpinnade korfvar, samt en storrtig, mångfärgad mecka, hvilken utan all slags bandage eller bälte, likt en brokig vinge, ständigt flaxade ikring henne. Nu satte hon med sjelfförnöjd min båda händerne i sidorna: "säg, hvad tycker ni om denna drägt, är den ej otvungen och lätt? man har i den afskakat alla bojar, andas så fritt, kan röras ogeneradt, den eljest hopklämda kroppen är nu böjlig att sträckas hit och dit, och framför allt ser ni, kan man i den göra de oöölverträffligaste klättringar och språng på våra stegar och ställningar, och, fortfor hon helt exalterad, få se, få se, om icke ni af allt detta blir så betagen, att ni rätt snart blir en verksam medlem af vårt samfund." — "Jag vill ej försäkra," återtog jag nu, "men jag tror fullt och fast, att sådant ej händer, så länge ej sjuklighet tvingar mig dertill. "Sjuklighet" utropade Fröken. "jag är Gud ske lot ej sjuklig, men då man med så litet kan förebygga sjuklighet, så" . . .

"Jag tror likväl icke att jag kommer att delta i detta försiktighetsmått, bästa Fröken," inföll jag nu åter och började göra mig färdig att åtfölja henne. Vi afreste i den präktiga landeau, som, med ett par frustande bruna hästar förespänd, stod väntande framför trappan. Ehuru Fröken försäkrat mig det jag ej skulle ångra mitt besök, kunde jag dock ej dervid erfara det stora nöje, hvarom hon så mycket talat, då jag undantager det hon sjelf, eller rättare hennes ovighet, förskaffade mig. Antalet af Gymnastiserande var temmeligen stort, omkring tjugu å trettio; dessa undergingo sina pröfningar med resignation, och syntes en del onekligen erfara lidanden, hvilka ej genom dessa muntra lektioner kunde förminstras, men åtminstone utvisade ej Fröken Dolls, och en och annans glada ansigten någon smärta; hvad isynnerhet den förstnämnda beträffar, gör jag mig ej samvete af, att så raillant yttra mig; hon medgaf ju sjelf sig vara fullkomligt frisk. Men, jag återgår till mitt ämne: Fröken Doll, hvilken verkeligen roade mig en stund, i det hon, under mycket bråk, fet och rödbensig, ansträngde sig att i kapp med en kamrat genom repstegarne dingla sig upp och ned, och sluteligen, lik en stampsäck, nedföll till golvet innan hon nådde stegens nedre trappsteg; hon lyckades ej bättre, då hon medelst en hängande lina skulle öfverhoppa en slags bröstvärn, eller (som jag barbariskt nog skulle benämna det) träböck. Turvis hade eleverne gjort sina hopp deröfver, hvari isynnerhet några excellerade, då min Fröken, temmeligen säker om sin kupp, med kraftfulla

händer bemäktigade sig linan, lunkade af, men paff! olyckligen tvärstodnade midt för bocken, utan att äga förmåga upphinna dess stolta rygg; detta var och förblef henne allt vidare omöjligt, oskäktadt alla förnyade försök. "Nå, tyckte ni ej det var roligt att se?" frågade mig Fröken, då vi åter sutto i vagnen. "Å ja, öfningarne äro mångfaldiga, och vighet fordras visserligen att med lärdighet der kunna slå sig igenom, likväl tror jag barn bäst taga sig ut dermed; såg Fröken till exempel den lilla flickan, som klättrade högst upp i cupolen, och sedan med verkelig grace nedskram? den tyckte jag om." — "Ja, ja, jag vet, lilla Mansell T., ja, hon är ovanligt vig och spenstig, nå dertill fordras också blott liten vana, hon har redan länge öfvat sig med gymnastik." Sålunda, under ständigt upprepande af, att till denna skicklighets erinrände endast och allenast fordrades liten vana, uppnåddes mitt hem, dit Fröken artigt nog behagat följa mig. Vid min hemkomst mötte mig en liten billet ifrån Rosa, hvilken ville underrätta sig om jag på eftermiddagen vore hemma, då hon lofvado besöka mig; hon ville, skref hon, gerna före den snart inträffande resan till Liljedahl, tillbringa en eftermiddag hos mig. Du kan väl föreställa dig, älskade Emilia, huru hjertligt detta förslag gladde mig; jag hastade således att, med Friherrinnans tillståelse, bedja Rosa vara välkommen. Hon kom då Friherrinnan ännu hvilade middag, och bortpratade en rätt munter timme tillsammans med mig; vi sutto i *minarum*, hvilka föllo henne oändligt i smak. "Du är glad och lycklig nu söta Mathilda," siföll hon då jag med oförställd glädje

gjorde henne uppmärksam på den trefnad och de mångfaldiga bekvämligheter Friherrinnan i öfverflöd beredt mig. "Jag ser det bestämdt, nek! livad det är glädjande;" härvid föll hon mig om halsen och stora klara, det hjertliga deltagandets oförskade tårar lyste härunder i de sköna ögonen. "Ja, jag är verkelig lycklig, söta Rosa," upprepade jag, "men framför allt utgöres min lycka af det ömma moderliga bemötande jag minutligen röner af Friherrinnan. O! om ni alla visste huru obeskrifligt god hon är."

"Ja, så har också mamma alltid sagt," återtog Rosa, "hon har, i trots af Mamsell Bergbruns elakhet alltid lykönskat dig, ty mamma känner igenom många fattiga familjer Friherrinnans otaliga välgärningar, eburu de alltid i största tysthet utölvor. Ånu helt nyligen köpte hon åt en fattig skomakare och hans i yttersta armod levande familj, ett litet under Liljedahl liggande hemman; fadren, en trägen arbetare, hvilken, under en nykter och anständig lefnad, genom sin flit uppehållit de sina, samt under sin hustrus års-långa sjuklighet förskaffat henne medicin och läkarevård, såg helt osjörmodadt, genom grannens vårdslöshet, hvars hus först nedbrann, sin lilla koja äfven förvandlad i aska; hvor skulle det arma folket finna tak öfver hufvud, och hvor mannen tillgångar att åter försätta sig verktyg och tillbehör till fortsättande af sitt arbete? Friherrinnan Y. skaffar sig snart undersättelser om hans uppförande, kallar honom till sig, erfar nu familjens oskyldigt iråkade elände samt låter genom tredje hand för hans räkning af pappa köpa det omnämnda lilla hemmanet, der

karlen nu redan, jemte hustru och barn; åter lycklig blefven, stundeligen välsignar den människosyrlig varelse, hvilken han här att tacka för sin bergning och utkomst; pappa säger, att mannen med drift och arbetsamhet samt tillhjelp af högst tvenne personer, kan der blifva behållen karl, isynnerhet som han af sin äldste son redan erhåller betydlig hjelp. Hvad hon måtte kämna sig tillfredsställd den hulda Friherrinnan, som, jemte en god, varm vilja, älven äger förmåga att utöfva så mycket godt." Vårt samtal afbröts nu af Friherrinnans personliga mellankomst; hon välkomnade vänligt Rosa, underrätta sig om dess föräldrars helsa samt frågade skämtande mig: "om hon, (Friherrinnan) i dag fick föreställa mitt främmande, eller om hon som gammal, och utgörande tredje person föreföll de unga öfverflödig. Jag vågade, till bevis på mitt fullkomliga ogillande af denna sista mening, kyssande den älskade handen, ledsaga henne till den beqvämaste plats den mjuka soffan erbjöd, framsatte en pall under hennes fötter, på det hon riktigt väl skulle trifvas, samt serverade derafter henne, Rosa och mig, med vår älsklingsdryck, det herrliga rykande kaffet. Med Rosas tillhjelp var jag lycklig nog att medelst sång och musik bereda Friherrinnan ett par rätt njutningsrika timmar. Vi sutto som häst öfverlemnade åt en ren glädje, då betjenten hastigt anmälte Grefvinnan X. och denna straxt devälter inträdde, icke i Friherrinnans, nej i *mina* rum; Friherrinnan uppsteg; persvaderande Grefvinnan att instiga på hennes sida, men med öfvertalande vänlighet afböjde Grefvinnan detta förslag, försäkrande, det hon "med

största nöje skulle qvarstadna här, hvarest genom musiken så mycken trefnad vore att förvänta;" vid dessa ord gjorde hon för Rosa och mig en liten artig bugning, samt nedsatte sig jemte Friherrinnan, i soffan. Denna var — altså Grevinna X., om hvilken Majorskan Pygmæus hade talat; jag hade ju föreställt mig henne såsom en redan till åren kommen bedagad dame, med hög uppsatt mössa, och välstyrkt, uddad ständkrage, samt uttrycket skarpt och respektbjudande; nu deremot öfverraskades jag af en varelse, ännu ung, och jag skulle tillägga, omtsägligt vacker, om ej de af en tärande sjukdom redan något förändrade dragen motsade mitt påstående, men oemotständligt behaglig, så vågar jag bestämt kalla henne; kring den livitaste panna nedföllo mörka lockar, icke af de moderna, hvilka såväl klädde Fröken Doll, nej, långt derifrån, men af de skönaste och rikaste, som ännu någonsin prydt en öppen panna eller smekt en rondad kind; den fina näsan, munnen, öfver hvilken jemt ett litet drag af presence d'esprit levilade, och hvarupph jag genast igenkände en levande själ, den imponerande, smerta kroppsbildningen, det hänsförande, litet öfverlägsna, i den fina nackens något trottsiga tillbakakastande, dock! hvad vill allt detta, churu förskönande det bela, säga, då man betraktat dessa ögon, för hvars uttryck jag ej äger något namn; du ler måhända åt mitt svärmeri, då jag säger dig, det jag endast i ett ansigte förut läst detta höga, detta himmelska, detta obeskrifliga! mins du den herliga altartallan på konstkabinettet i P.? detta fulländade mästerstycke af den odödlige R. Q!

du minnes den säkert, och kan utan mina fälänga försök tänka dig, hvad jag dock omöjligt, omöjligt skulle söka göra dig tydligt. En omsorgsfullt broderad skir, hvit krage föll sluteligen öfver den i det ljasaste blå, lärgade öppna tibetsrocken, hvilken, tillhälften endast af en lätt gördel omslöt den smerta gestalten. Förstummad åhörde jag en stund det oändligt ljusva och älskvärda i Grefvinnans konversation, de lätta och naiva, men tillika skonsamma infall hon då och då framkastade, och kunde längre ej alhålla mitt hjerta den beundran hon hos mig väckte. "Och detta är Guvernörskan X." framhviskade jag till Rosa, då Grefvinnan, under enskilda samtal, språkade med Friherrinnan. "Ja, och huru så? frågar du det emedan du ej trodt att så mycken själ, så mycken känselighet och intagande godhet kunde förenas med den stela etikettens fordringar, med rikedom och börd? Ack! söta Mathilda, sällsynta äro visserligen dessa exempl, men ser du, de gifvas dock. Nu tog mig Rosa under armen och förde mig in i det hemliga statsrådet, min sängkammare, der hon med få ord berättade mig huru Grefvinnan X:s svärmoder, churu redan öfver åttatio år, utgjorde den klart strålande perla, hvilken i den Greffliga kronan spridde ljus och sällhet öfver hela familjen. Jag fick nu veta, att Grefve X. varit tvänne gängor gift; att han i sitt första äktenskap ägde tvänne arfsvingar, en son, hvilken redan vistades vid academien, samt en dotter om sjutton år; att det sednare giftet skänkt honom trenne, ännu minderårlige barn, och var det för att fira den vördade farmodrens åttionde födelsedag, de af Ma-

jorskan omtalte tableauerne voro arangerade. Friherrinnan kom nu, att på Grefvinnans anmaning bedja oss spela ett stycke å quatre mains, hvilket vi kort förut tillsamman exequerat, derefter spelade jag vår sonat, och sjöng med Rosa några nya-re sångstycken. Grefvinnan tackade oss och syntes nöjd, och om jag ej synes dig alltför egenkär, säger jag dig att det gick bra. Efter theétt upp-stod Grefvinnan, ty hennes vagn hade redan an-ländt, tog afsked af Friherrinnan, nalkades mig, kyste mig, hvilket här eljest ej mera är bruket, samt bad mig ej neka sig det nöjet, att tillika med Friherrinnan den 13:de Juni skänka henne ett besök, då ungdomen (härvid nickade hon åt Rosa och mig), kunde påräkna en munter afton. Jag neg ödmjukt samt yttrade med enkla ord, en tacksä-gelse för Grefvinnans godhet. Friherrinnan syntes synbart belåten med denna vänliga anmaning, samt hoppades älvén, det intet måtte hindra henne ifrån åtnjutandet af denna glada dag. "Den trettonde sade Rosa, så snart Grefvinnan lemnat rummet och började räkningen ifrån tum till tum, "i dag hafva vi den sjunde, lät se, en, två tre, fyra, fem, sex, precis efter sex dagar, ack! då äro vi ännu qvar; efter sex dagar, hvad det skall bli roligt! hör söta Mathilda, huru tänker du kläda dig? men hvad, du är ej glad, hvarföre är du i hast så be-drövd, just då så mycket bjuder dig motsattsen, säg, hvarföre lider du nu Mathilda?" — "Godta delta-gande Rosa," afbröt jag nu "denna veka" ömma själ, "jag vill ej mera oroa dig, jag vill åter bli glad." "Men säga mig vill du dock," smekade Rosa, "hvad som så hastigt störde din glädje, du var ju nyss så

munter; säg dock Mathilda?" — "Jo det vill jag, huldaste Rosa, jag var redan förut i min själ bevekt, och då jag nu hörde Grefvinnan omtala det näje hennes bat skulle förskaffa oss, blef jag ännu mera upprörd, Rosa! jag har ej dansat sedan mina föräldrars död!" . . . "Söta, söta Mathilda!" snyltade nu Rosa, kastade sig handlöst ned i soffan och gret överljadt. Jag hade nu all möda att lugna Rosa, satte mig vid flygeln och började spela! "Fria vill Simon Salle," så länge och så alfvärligt, till dess Rosa under tårar, ifrån kudden upphöjde hulvudet, började betrakta mig, samt sluteligen, då jag ej längre mäktade återhålla ett ofrivilligt skratt, rätt hjertetigen instämde deri. Friherrinnan kallade oss nu intill sig, förde oss till en korg fullräggad med de skönaste vindruvor och appelsiner, hvilka just nu genom gamla Grefvinnan X. blivit henne tillsände, samt bad oss deraf mätta oss, sjelf vågade hon ej förtära deraf. Rosa svalkade med begärighet sina glödande läppar med de saltige druvorne, samt stoppade för den lilla Victors räkning en frisk appelsin i sin pirat; vagnen hade älvon redan kommit, för att afhemta henne, och med hennes afresa slutades också denna glada atton. Åter "en god natt," dröm Emilia! om din sannaste vän Mathilda.

Den 10.

Upptagen dels af visiter dels af contra visiter samt små bestyr för den hos Grefvinnan X. blivande balen, har jag på dessa tvenne dagar endast hunnit tänka, men det likväld rätt hjertligt och ofta på dig. Denna tredje skulle dock ej — så beslöt jag

— försjunka i natt, utan att jag med dig fått bortprata en vänlig stund. Du tycker väl, och det med skäl, att tvenne fulla långa dagar borde ge rikliga ämnen till meddelanden men så är likväl ej. I förrgående var Friherrinnan ovanligt rask, och proponerade, sedan vi med arbeten tillbringat vår förmiddag, att på eftermiddagen resa ut på ett par besök. Friherrinnan önskade halva mig med, och hennes önskan är min käraste lag. Hon gjorde alltså en visit hos Ölverjägmästarinnan Bjel-Jerdorf, men nej, hon lemnade henne endast ett visitkort; ty lyckan, eller olyckan fogade, att Ölverjägmästarinnan ej var hemma. "Ni har ju sett Ölverjägmästarinnan, Mathilda?" frågade Friherrinnan under det vi till Friherrinnan C. fortsatte vår curs; "ja." — "Denna person är en medlem i sällskapslivet, till hvilken regelmässiga besök ej får åsidosättas, men, ni såg och hörde ju henne i flera dagar, jag behöver således ej ölver henne göra er en beskrilning; hon förklrar sig sjelf för ett uppmärksamt öga." Vi stadnade nu framför Friherrinnan C:s hus, och voro så lyckliga att bli två emottagne. Du mins väl, Emilia, den personliga, churn fjera presentation jag på Ångfartyget gjorde dig af Friherrinnan C. och dess trenne döttrar? samma Friherrinna och samma Fröknar visade sig nu, de sednare i stärtliga moderna kostymer, der ej en rynka, ej ett snöre förfelade sin plats; raka och cirklade emotlogo de Friherrinnan, samt helsade äfven i nådighet — sedan Friherrinnan föreställt mig dem — mig ett gracieus välkommen. Denna korta visit medförde ej något särdeles nöje och efterlemmade således ingen längtan till dess

återföryande. Det återstående af aftonen fortgick med att för Friherrinnan högt uppläsa stycken utur hennes favorit-lektyr "Schiller," och härmed slutades dagen. I går stod jag ännu och rangerade min toilette, då Friherrinnan lät kalla mig, jag hastade in till henne. "Gör er beredd, Mathilda lilla," yttrade hon, nickande till mig en god morgon, att tillsammans med mig göra en liten tur uti staden; jag har hvarjehanda små uppköp att göra, och önskade gerna att ni åtföljde mig. Jag ordnade nu i hast min klädsel, påtog mig hatt och shawl, samt skyndade att åter infinna mig hos Friherrinnan, hvilken äfven var färdig; vagnen körde fram och nu bar det af. Vid en Galanterie-bod lät Friherrinnan hålla, samt utsteg, åtföljd af mig. Nu lät hon i boden, af präktiga siden och florpäckor, nedtaga de yppersta, vis a vis dem rådfrågande min smak, men som jag omöjligt kunde inse hennes åtsigt, eller i dag förlikna mig med hennes smak för ljusa, med hennes ålder ingalunda öfverensstämmande färger, sade jag beslutsamt: "Friherrinnan måste godhetsfullt ursäkta mig, men i dag förmår jag ingalunda yttra min smak, i anseende till Friherrinnans val, jag skulle då våga säga, att alla dessa färger äro för Friherrinnan mycket för lystra," — "Ja tör mig, sannt nog, Mathilda, men för er?" — "O! min nädiga Friherrinna, för mig?" — "Ja för er, ni misstycker väl ej att jag önskade få bestämma er klädsel på den första bal ni jemte mig bevistar?" — "Ack Fru Friherrinna, denna godhet . . ." — "Välj nu brett, välj, men enligt min altvarliga bestämda önskan, något af dessa dyrbarare; lät se, på hvilket al-

dessa er smak faller," och härvid framradade hon flera packar de aldråherrligaste sidentyger, ljusröda, gula, blå, samt hvita.

"Då Friherrinnans godhet tillåter mig något val, väljer jag utan tvifvel *denna*," och härvid framsköt jag ett blandande hvitt silfveraktigt tyg, med de skönaste ivälda blommor; "men Fru Friherrinna, jag torde ingalunda behölva ett så dyrbart plagg, målhända kunde i min garderobe finnas någon, ehuru ej så präktig, dock passande kläding, som, då man betänker mina tillgångars ringhet, skulle bättre anstå mig; denna är" . . . "alldeles passande på en stor bal, min lilla Mamsell, utan pretention," hviskade Friherrinnan mig vänligt i örat, ty betjeningen återkom nu ifrån sina beskickningar, bärande askar, lådor etc etc., hvilka alla uppradades på disken framför oss. Nu lät Friherrinnan af det hvita tyget afmäta en dubbel mängd af alnar till en rik kläding, yttrande sig högst nöjd öfver mitt val af färg, aflade åter dubletter af silkesvantar, silkesstrumpor, siden-skor, blonder och dyrbara shawletter, och lät sedan hon liquiderat alltsammans, bära det till sin vagn; nu befallte hon kusken stadna vid Fru Kölle, stadens förnämsta modkrämerska, och här förnyades åter hennes mot mig visade godhet; enligt egen smak skulle jag nu, utur det rika förråd af de utsöktaste franska blommor, hvilka här fram-lades, välja mig en hårprydnad; mitt val stadnade ovilkorligt vid en utmärkt vacker halfkrans af förgåt mig ej, och hvita bellis; "denna, — om jag får?" Friherrinnan nickade ett biläpp; "välj ännu en, för en flicka af omkring edrä år, men litet

gladare färg." Jag valde åter en med ljusröda bellis och hvita spiriga fjederblommor, den var obeskrifligt vacker. Nu tog Fru Kölle under Friherrinnans tillsyn ett mått af mig till den eleganta klädningens förfärdigande, ty det deltes i tvenne delar, den andra hälften medtogs, och vi rekommenderade oss. "Huru skall jag någonsin kunna göra mig förtjent af denna gränslösa godhet, framstammade jag, då jag ändteligen invid Friherrinnans sida satt i vagnen, huru mycket uppostrar icke Friherrinnan nu, och hvarje ögonblick genom denna omsorg, denna aldrig upphörande moderliga ömhet. Jag söker förgäfves ett ord, som kunde tyda den' tacksamhet jag känner för dessa otaliga välgerningar. Friherrinnan såg på mig, med denna hjertliga blick, hvilken utan ordens tillhjelp förklarar så mycket, lade flygtigt sin hand uppå min, och saðe med vänlighet: "nå väl Mathilda! låt mig då alltid af ert hjerta erhålla denna barnsliga benämning, anse mig verkeligen som er ömmande mor, och jag vill med tillfredsställelse i er, hylla en älskad tillgilven dotter; gör mig nu genast en hjertlig fögnad, tillade hon då vi redan gingo trapporne uppföre till hennes våning, och res med denna bagatell till Rosa B. Det är *du* Mathilda, som gifver henne detta lilla minne för hennes vänskapliga bemötande, under er gemensamma ångbåtsfärd; hör du det, härigennom kan du på ett anständigt sätt, godtgöra den omsorg hennes far möjlichen under denna tid hade för dig," och nu afskiljde hon de effekter, hvilka skulle tillhöra Rosa, samt afskedade, utan att ens vilja märka min djupa rörelse dervid, mig' med

alltsammans. Rosa hoppade af oförställd barnslig glädje omkring mig, vid hvart enda pakett jag, framkommen till henne, upptog. "Ack! så skönt! så skönt!" skallade hennes högljudda utrop; isynnerhet fortjuste henne den verkeligen ovanligt vackra blomsterkransen; hon sprang till spegeln, lade den på sina lockar, dansande, under innerlig förtjuselse, kring rummet; Hofrådinnan berömde det rara tyget, complimenterade öfver Friherrinnans oförväntade godhet, brydde Rosa för hennes danslust, och säkra förväntan på den Greffiga bjudningen, hvilken möjligen kunde uteblifva; då Rosa till denna sista invändning immerfort åberopade sig de morningsfulla blickar Grefvinnan tillsändt så väl henne, som mig. Jag lemnde nu Rosa åt sin lifliga glädje, ännu öfverenskommande om ett sammanträde före den vigtiga dagen, samt afreste.

På eftermiddagen: fortsättning med läsning af Schiller; och tankar vidare på dig Emilia. "Vivat!" skref Rosa på en liten rosenfärgad pappersslapp, hvilken, af hennes fina fingrar bildad till en sirlig biljett, tidigt i dag morgons mötte mina blickar, "Vivat! bjudning till Grefvinnan X., att den 13 hos henne dricka thé och passera aston." — "Hvad säger nu mamma om allt detta;" triumferade Rosa, då hon en timme derefter i egen hög person till mig inträdde, att för de herrliga presenterne hos Friherrinnan aflägga sin skyldiga tacksägelse; "hvad säger nu mamma tror du, då hon oaktadt sitt bryderi till mig i går, straxt efter det du lemnde oss, genom Grefvinnans betjening emot tog invitationskorten?" — "Hon säger väl, att ymnigt vatten fal-

"lit på din qvarn kära Rosa," inföll jag, men tror du ej, att mera skämt än öfvertygelse låg under detta din mammas yttrande?" — "Jo, jag tror nästan så," återtog Rosa, "ty mamma roar sig verkeligen rätt ofta, att i dylika fall raillera. Nu ingick Rosa frimodigt till Friherrinnan och återkom snart nog, sedan, enligt sin utsago, hon med möda fått tillfälle tacka för gälvorne. Friherrinnan hade alltid behändigt undvikit detta ämne. Rosa uppehöll sig ej länge hos mig, emedan några af hennes far väntade middagsgäster fordrade hennes hemmavaro.

Rosa hade just hunnit lemnna oss, då en Postiljon inträdde och till Friherrinnan allemnade ett bref; knappt hade hon kastat ett öga på utan-skriften, då hon, under ett högt glädje-utrop, uppslet couvertet och hältigt tryckte brevet till sina läppar. "Ifrån min son! dessa efterlängtade rader," var allt hvad hon under glädje och öfverraskning förmådde yttra. Hon ilade så fort det lät sig göra till sina rum, och jag — afflägsnade mig till mina. Hennes son! upprepade jag för mig sjelf Hon hade en son! derom hade hon ännu aldrig nämnd. Denne var en person, så oförmodadt framträdd på seen, så jag knappt kunde förlika mig med möjligheten af hans tillvaro. Och hvor vistades denne son? liknade han i mildhet och englagodhet sin mor? dessa voro allt frågor, hvilka jag ännu, intagen af förundran, onupphörligt gjorde mig sjelt. Glad på Friherrinnans vägnar satte jag mig ned, samt började på Pianot preludera några toner, och sjöng, likasom inspirerad, utan någon bestämd melodie — dessa enkla, men passande verser, författa- de af vår älsklings-skald:

"Svala du, som rör så gerna vingen,
 Med ett tröstens bud till henne flyg,
 På dess skuldra sitt, och sedd af ingen
 Dessa ord i hennes öra smyg:

Gods moder! (här vågade jag endast för tillfället förändra benämningarna) om din son du saknar,
 Hör hans trogna hälsning genom mig,
 Nästa morgen, endast vinden vaknar,
 Lossar han sin båt och söker dig
 Lång är vägen, och han sjelf behöfver,
 Vindens hjelp, att klylva fjärd och sund,
 Men; —"

"Ja! min dyra Mathilda" sade Friherrinnan, hvilken under min sång sakta inkommit — "vägen är lång, du har rätt, väl icke i morgen — men snart hoppas jag dock få återse denna älskade son, hvilken ödet länge skiljt ifrån mig, se här — visande på brevet — här har jag det skrifteliga löftet, att ännu i sommar, så snart hans permission utfallit, bliiva i tillfälle — se och omfamna min Gustaf!

Ett nytt lit lefver sedan dessa raders ankomst upp hos Friherrinnan, hvilket sprider lust och krafft i hela hennes varelse; hon tänker, hon talar nu endast om sin Gustaf, och har redan i dag, biträdd af mig, uppsökt och framtagit otaliga packar de superfinaste skjort- och linne-plagg, hvilka länge sedan förfärdigade, blott i förväntan på sin ägare, hittills legat ovidhörde. Jag har-tills deras märkande och nummererande (hvilket blifver mitt arbete) formerat minst ett halft dussin pennor, och ännu aldrig har i min lefnad jag sammantaget tecknat så många G—n, som till profbitar denna korta aftonstund. O! huru begärligt griper jag

ej hvarje, äfven det obetydligaste tillfälle, att uppfylla de önskningar af Friherrinnan möjlichen kunna göras; hvarföre, hvarföre, skall jag ej äga förmåga att oftare och kraftfullare genom handlingar visa henne min tacksamhet.

SIS

Den 14.

Bland sommardagens barn en ros ing sig
I första stunden af dess blomningstid,
Med purpur kind i knoppens fäma hon Hg.,
Och drömdes blott sin oskuld och sin frid.

R g.

Annu något hufvudyr, trött och olustig efter den utgångna nattens mödor, smyger jag dock så gerna, med tanken på dig, till mitt lilla skrifbord, fattar i pennan och tecknar med varmt hjerta på det stela pappret min Emilia en god afton. Hvad skall väl dock den tråkiga varelsen med de sömniga ögonen och det varma hjertat nu kunna säga dig? Jo, först och främst lemna dig en den innerligaste tacksägelse för den glädje du genom ditt obeskrifligt kärtkomna och oförväntade bref skänkt mig; denna sällhet vägade jag visst icke annu hoppas; föreställ dig således den jag verkeligen erför vid emottagandet af dina rader. Att du saknar mig Emilia! att tiden varit dig en evighet sedan vi åtkiljdes, ack! hvad detta bevis på din vänskap fägnar mig, du min första, min uppriktigaste vän. Jag satt i går morgons, likasom de tvenne föregående dagarne, träget sysselsatt med mitt arbete, broderandet af en silkes-tylls-krage till Friherrinnan, och höll just på att sluta denna kåra sysselsättning, då Friherrinnan med ditt bref i den högt

upplyftade handen inkom, och, under inuntret skämt yttrade: "hvad får jag för detta?" — "En öd-
mjuk tacksägelse" utropade jag, ty en glad aning
hviskade i mitt öra: "Emilia" — och se! verkeligen
igenkände jag nu dessa välbekanta drag af din
hånd. Du frågar mig så deltagande, hulda vän, om
allt hvad min egen personlighet beträffar, och öns-
kar så vänskapligt dela mina bekymmer; o, Emilia!
äger jag väl nu några? äro de ej alla undan-
röjde af denna engel, denna moderliga vän, hvil-
ken endast genom beredandet af andras sällhet,
finner sin egen. Jag är nu så lycklig jag någonsin
kan bli, och önskar ingenting högre, ingenting me-
ra till fullkommandet af min sällhet. Tack min
Emilia för vänskapsfulla helsingsten från Prostinnan
K., jag blef obeskrifligt glad att af den välvärande
gumman finna mig så ömt ihägkommen; det är, näst
en huld försyn, henne jag har att tacka för min
nuvarande trefnad, ty hon var det utan tvifvel, hvil-
ken i samråd med sin bror, — den här å landsorten
boende Brukspatorn A. — delgaf sin ungdomsvän
Friherrinnan Y. det medellösa, olyckliga tillstånd,
hvori jag genom mina dyra föräldras fränfälle för-
sattes. — Ofta har jag i mitt hjerta inneslutit henne
i mina böner till Gud, återgälde han genom fort-
farande framgång henne och hennes omgivning, den
välvilja hon ständse bevisat mig, och mina älskade
bortgångne. Det fägnar mig höra det Wilhelm K.
varit hemrest, och föreställer jag mig lifligt den
glädje såväl Prosten som Prostinnan häraf erför.
Det något mysteriosa i ditt bref fattar jag ej; du
skrifver: "af oförutsedda anledningar har Wilhelms
heimavaro till allas vår glädje födröjts, och äf-

ven du Mathilda, skall snart komma att gläda dig öfver ett och hvarje." — Du sätter verkeligen min nyfikenhet på för stort prof Emilia! deröfver du ej med skäl kan undra, då, enligt hvad jag kan sluta till, detta "*ett och hvarje,*" äfven gäller dig. Måste jag nu börja gissa? då gissar jag . . . men tyst, du skall i din tur bli nyfiken, jag gissar väl något, ty jag äger en gammal, icke så alltför ringa anledning dertill; men upplyser dig nu par-tout ej hvarom det är. Dock! så länge du bemödar dig om, att få rätt på mina gåtor, vill jag för dig omtala en dröm jag nyligen hade; jag drömde mig nemligen, som ju älven förhållandet är, vara skild ifrån dig, och all min fordna sällhet. Tyst, och grublande öfver vanskligheten stod jag en afton-stund försunken i tankar, och skådado ut i den fjerran dunkla rynden, der dagen redan lemnat rum för den inbrytande nattens skuggor; jag såg jordens dimmor i förunderliga skepnader upp-stigande, öfver sjö och land utbreda sina hvita luftiga mantlar; hvila hade sänkt sig öfver hela jorden, endast här och der skimrade ännu ett och annat ljus för att snart fullkomligt utslockna; då fästades plötsligt min uppmärksamhet af en liten stjerna, hvilken med obegripligt sken framlyste på den mörka himmelen; länge tindrade hon i allt klarare och klarare glans, tills hon sluteligen, ut-spridande tusende skiftande guldstrålar, under ut-vigande antog en ljusning så herrlig, så obeskriflig, att endast din egen inbillning kan göra dig begriplig denna verkan af en skapande allmakt. Jag stod alldelers hänryckt af så mycken aldrig förut-sedd prakt, då en engel, så schön, så mild, som din

fantasie möjligon kan den ana, utur dessa lustiga
vågar framstod, sänkte sig på det nu förtydligade
gyllene molnets kant, utbredde den skära vingen
och började sakta sväva ned; mitt bjerta klappa-
de af hüpnad och längtan. Molnet närmade sig
jorden, men se! icke mer den sköna engeln, nej,
en snöhvit duvla uthvilade nu den trötta vingen
invid mina fötter. Betagen af dess huldhet ned-
böjde jag ovilkorligt handen att smeka det älske-
liga väsendet, då hon med klingande röst liksom
framsjöng dessa ord: "uppehåll hvarken dig eller
mig Mathilda, men afskaka i sömnens armar din
jordiska hydda, så vill jag under nattens tystnad
på min ilande vinge bärta din själ till det land,
der du helt nyss under längtans drömmar upplef-
de fordua glädjedagar." Detta var knappt uttaladt,
då jag redan lätt och lycklig gungade öfver haf
och land; snart kringsvälvade mig mitt hemlands
friska vindar, och nu — nu, o! huru gränslöst
lycklig, huru gränslöst saknande — nedsjönk jag på
den grift som inneflöt allt hvad lifvet gifvit mig
kärast! Min följeslagerska, den hvita duvan satt,
likt ett himmelskt budskap, hvilande på korset af
den lilla gralvården, men sänkte sig stundom ned
till mig och bortflägtade med vingen den tår, hvil-
ken i nattens kyla haltstelnat i mitt öga. Nu krings-
välvade hon, likasom välsignande den tysta dagg-
stänkta kyrkogården och nedsänkte sig derefter till
mig med till flygt lyftad vinge; åter några snabba
vingslag och jag stodnade vid ditt hem, Emilia.
Jag såg dig, nu som fordom kringsvälvad af glä-
jen, ty dina föräldrar omgålvoo dig, friska och äls-
skande; allt var sig likt såsom förr, endast en för-

ändring hade inträffat, hvilken, som jag alltför tydligt fann, kom dina ögon att stråla lilligare, din kind att glöda högre, och gissa nu åter du! myste-riösa Emilia, hvilken var orsak dertill . . . Jo! Wilhelm K. Wilhelm, i egen hög person satt, äl-skande och lycklig invid din sida, och uttalade med stammande läppar, bekännelsen om den innerliga kärlek han redan länge—ehuru i tysthet—hyst för dig. Gryningen af den nya dagen började redan skymta i öster, och Aurora rodande iklädda sig sin purpurmantel, då jag uppvaknade utur denna sällsamma dröm. Och Emilia! nu svara mig, har jag gissat rätt? eller kan din leende mun, ditt skälmska öga längre förneka sanningen af min hjertliga fråga?

Jag måste väl dock, oaktadt jag det nu aldeles icke borde, för dig orda något om gårdagens högtidigheter; följ nu då, med uppmärksamhet den ståtliga statsvagn du ser rulla of ifrån det präktiga hus Friherrinnan Y. bebor; vill du veta hvilka de båda fruntimren äro, som i vagnen sitta invid hvarann? jo, Friherrinnan Y. och en ung per-son Mamsell S., hvilken Friherrinnan af godhet ta-git i sitt hus; dessa resa nu på stor bal till Gref-ve X. Hvad den stackars flickans hjerta måste klap-pa, hon som ännu aldrig besunnit sig i någon så stor krets; huru mårne hon i sin baldrägt ser ut, det voro ändå roligt att veta . . . så här ungefär, hör jag Emilia för sig sjelf resonnera, och churu du redan mer än väl borde veta, till och med hu-ru hvar enda rynka sitter (ty när är väl någon småstads eller landtbygds flicka likgiltig för dyli-ka modets fordringar), vill jag dock för bättro

minne skull, ännu en gång, för dig upprepa hvart
 och ett särskildt af min verkeligen galanta kostym;
 men, hvar blandar jag mig nu? se då först hit, se
 Friherrinnan Y. i en mera mörk än ljus silfvergrå
 royalklädning, hvilken, vid och yppig, kringslu-
 ter den höga gestalten; en mantille af ljus-greded-
 linne sidensars med iväfda hvita atlasblommor, rikt
 garnerad med breda äkta blonder, faller ölver dess
 axlar och hals, nära nästan fötterna, samt samman-
 hållas vid halsen af ett rikt brillants-smycke; hu-
 vudet betäckes medelst en ledig hopflästning af
 skirt spindeltyg, hvarölver, ifrån ena sidan, en en-
 da stätilig hvit plym smakfullt nedfaller. Om du
 kunde föreställa dig Emilia, hvad hon i denna
 drägt var schön, jag kunde på länge icke taga mi-
 na ögon ifrån den herrliga varelsen. Nå, nu trippar
 älvon jag fram till ditt skärskädande; jag
 skall ju på bal och bör således haftva iakttagit hvar-
 je, älvon det minsta försigtighetsmått, för att in-
 för sjelfva kritikens ögon kunna bestå. Du känner
 väl, kära Emilia igen din Mathildas något bleka
 ansigte, der dock, enligt hvad jag med glädje kan
 försäkra dig, kinden genom sednare tiders milda
 vårflygtar redan uppfriskad, visar tydliga spår af
 hjertats återvunna tillfredsställelse. — Nå väl, kring
 pannan, der ingen enda lock står att finnas, sluter
 sig den vackra halfkrans jag af Friherrinnan er-
 höll, håret är i nacken lägt bundet, samt i flera
 varf fördt till en prydlig corbeille, (detta är ej
 min förtjenst, ty kammarjungfrun är mästarinna i
 hårklädsel,) min klädning vet du ju, är vacker öl-
 ver all beskrifning, och sitter (hvilket blir madame
 Köllers merite) oändligt väl; den är tillskuren

enligt yppersla mode, samt garnerad med breda blonder och engageanter; en lång hvit silfverblommig gaze-zephir betäcker sluteligen min hals. Men vet du väl, Emilia, hvilken var den dyrbaraste af alla de prydnader, hvari jag nu höljt mig? nej; — så, så hör då mig ovetande, hade Friherrinnan utur mitt alltid öppna schatull framtagit det här jag till minne af min mor ägde, i hast deraf lätit förfärdiga en utmärkt vacker kedja, samt af en brillantsring, den jag ofta med beundran sett stråla på Friherrinnans finger till densamma föranstaltat ett lås, så obeskrifligen täckt, att mina ögon sällan i den genre sett någonting herrligare; denne för mitt hjerta nu i dubbelt afseende kära gåfva, låg i går morgons på min toilette, innesluten i en liten enkel ask, en pappersrimsa var utbredd deröver, hvilken blott innehöll dessa ord: "*minne af Mathildas båda sanna vänner.*" Tänk dig Emilia min känsla vid denna syn, denna uppenbarelse. Jag störtade med kedjan i handen till den älskade, sanna vännen, och låg länge sluten i dess famnande armar; hvad jag yttrade vet jag ej, ty jag var så rörd, att jag knappt kunde framföra ett ord, jag kände endast tårarne, hvilka väldsamt runno ut för mina kinder. Då jag nu således stod färdig, och, pådragande mig den präktiga silkesvanten, ännu kastade den sista prölvande blicken i spegeln, inkom Friherrinnan, närmade sig mig, vände mig omkring åt alla sidor, samt, sedan hon nogaant beskådat min klädsel, tryckte med hjertlighet en lätt kyss på min panna, sägande: "min lilla dotter behagar mig rätt mycket och kommer att göra sin mor heder." Ack! söta Emilia, hvad detta okonst-

lade lälord, yttradt af hennes läppar, gladde mig,
 och du må gerna le åt mig, då jag säger, att
 jag deraf kände mig innerligt tillfredsställd. På
 slaget sju, för att ej undgå tableauerne, afreste
 vi. Friherrinnan emottogs i den superbt ecla-
 rrade salonen af Guvernören och Guvernörskan,
 hvilka redan voro omringade af ett stort an-
 tal gäster. Guvernörskan fignade sig öfver Fri-
 herrinnans ankomst, ledsagande henne till ett stort
 förmak, der hennes Fru Svärmoder, gamla Gref-
 vinnan, omgifven af flere äldre fruar, satt diskure-
 rande i den ståtliga soffan; dagens drottning, som
 jag gerna vill kalla den vödnadsvärda gamla, upp-
 steg nu, och nalkades långsamt med af vänlighet
 strålande anlete, den ankommande. Ack Emilia!
 hvad ålderdomen är skön, då hon icke vanprydes
 af en utmärglad kropp eller själ, det vill säga:
 då hon vid åttatietre är med levande tankekraft
 vid hvarje företag, ådagaläggande ett friskt och
 vaket sinne, icke nödgas tillgripa, hvarken käpp
 eller krycka, eller anlita en hjälpsam hand för
 att utur en stol eller soffa uppstiga, men, som fal-
 let hos denna aktningsvärda fru var, med egen
 kraft långsamt men säkert vandrar sitt utsedda mål
 till mötes. Hög, stor och reslig närmade sig, som
 sagt är, den ålderstegna till Friherrinnan, räckte
 henne välkommande den emottagande handen, samt
 förde henne till soffan der en plats redan var Fri-
 herrinnan utsedd. En grön (hoppets i alla åldrar
 behagliga färg) sidenrock, fram till allvarligt hop-
 fastad med sina små silfverknäppar, samt en tätt
 veckad spettshutva, var den gamlas enkla men
 trelliga prydnad; jag vet ej huru länge, om jag

Sätt följa min böjelse, jag kunnat betrakta denna herrliga syn, skulle icke den återvändande unga Grefvinnan, hvilken älven till softan åtföljt Friherrinnan, nu tagit min hand och till en plats i den af menniskor öfverfulla salonen, ledsagat mig. Grefvinnan ursägtade nu med vänlighet, i det hon följe mig, sin äldsta dotter Aurelia, hvilken, upptagen af bestyr för den ifrågavarande surprisen, ej kunde uppfylla sin plats, som värdinna, men, hoppades hon, fröken skulle sedermera godtgöra denne uraktlätenhet. Ensam lemnad hade jag näppeligen hunnit nedsätta mig, förr än jag tydligt hörde utropas: "då va Mamsell Sommer! nå för gu va icke då hon." Nyfiken att erlära hvilken i denna för mig okända samling möjligen kunnat nämna mitt namn, vände jag hufvudet åt sidan, derifrån rösten kom, och varseblef nu ganska riktigt Fröken Doll, hvilken framträdit ifrån sin stol, gjorde ifriga bemödanden att få sitt undanskymda föremål i sigte. Till hennes synbara tillfredsställelse fann hon nu detta sitt föremål, och begynte med en familier nickning, hvilken länge fortsatt, slutades sålunda, att Fröken ifrån sin plats uppsteg, närmade sig mig, och intog en vid min sida ledig. "Nå kors! jag kan säga," började Fröken, "jag blef rätt flat att se Mamsell här, nej verkeligen jag det tänkte; Mamsell nämnde ej något derom, då jag härom sist talte med Mamsell angående denna fest? nå men i alla dar hvad det tyget är vackert Mamsell har till klädning, det är visst köpt hos D.? har Mamsell sjelf sytt den? Litvet sitter alldesles som skulle det vara gjordt af Madame Kölle; ja, den menniskan är alldesles makalös i att förfärdiga plagg,

men så går hon ej heller af för små smular; tre Riksdaler för ett enda lif, nog är det enormt, men, hvad vill man göra, det hör nu en gång till goda ton att låta sy sina klädningar ute, och hvem ville väl för tre Riksdalers besparing gå ifrån *den*? Engageanterna äro magnifiqua! veritabelt äkta blonder, jag undrar hvad alnen kostar? Min syster Majorskan har fåfängt esterletat så breddas. Mamsell gick henne säkert i förväg och borttog de sista. Jag ser Mamsell har vantar, alldeles dylika med Cloty och Jettchen Nobelcrentz; de äro superba, verkeligen superba. Apropos, känner Mamsell Fröknarna Nobelcrentz? De sitta der uppe i hvita gaze-klädningar, icke de med pannbanden, det är Fröknarna Q.; nej, de med blomsterbouquetter på kjolen, och blomkransar på håret, som just nu tala med Löjtnant Pirouette; de äro rätt söta, gentila flickor, men oss imellan sagt, hafva de dock ett stort fel, de vilja nemligen vara alltför mycket båla och förnäma, och tycka sig genom sin rikedom vara något för mer än andra menniskor. Men, hvad tycker Mamsell om Fröknarna Q.? de se ju rätt näpna ut, eller huru? Jag för min del vet dock ej hvad det är man i allmänhet hos dem så mycket värderar; nog finns det flickor hvilka äga den belefenhet som de; deras far var Kapten i —sk tjänst och efterlevnade ej någon större förmögeshet, än att enkan med sina tvåne plantor nu deraf natt kan lefva, men, de äro nu en gång ansedda, och till och med omtyckta, samt räknas i och för sitt lilla *von*, till noblessen. Men hvad säger Mamsell om min klädning, är icke fär-

gen lysande och vacker? i synnerhet klär den bra vid ljus; jag hade heller ingen möda ospard må Mamsell tro, att få den i ordning, ty som Madame Kölle var så förskräckligt öfverhopad med arbeten, att hon ej hann med vidare än lifvet, fick jag själf i flera dagar hålla på med den tråkiga kjolen och garneringen." Sålunda, under ständigt omväxlande ämnen, varierade den goda Fröken immerfort, utan att gifva sig möda, på sina otaliga frågor och meddelanden, invänta ett enda svar; jag hade verkelig svårt att med min blotta tanke följa denna exemplellösa liflighet, hvilken ej af något motstånd tycktes låta sig störa. Fröken vände sig dock helt oförmodadt till sin granne på andra sidan och nu först blef jag i tillfälle att ostörd få betrakta den unga Grefvinnan, hvilken längs salongsgolvet promenerade arm i arm med den vackra Öfverstinnan Z. jag ju redan sedan Ångbåtsfärden för dig omnämnde. Ett herrligare par kan man sällan se; Öfverstinnans intagande skönhet; och det obeskrifligt intressanta, själfulla, himmelska i Grefvinnans hela personlighet, stridde vexelvis att fängsla den af beundran intagna åskådaren. Båda förenade sig i den möjligaste enkelhet, båda i ett lätt förekommande men värdigt sätt. Kring Öfverstinnans runda och utmärkt väl bildade kropp smög sig en hvit silkesrandig skirklädning, hvilken i mångfaldigt yppiga veck ledig nedföll kring lifvet, och genom sin längd alldelens skyldde de små fötterna; den hvita fylliga halsen var fri ifrån hvarje yttra prydnad, och betäcktes endast af en lång dyrbar blondslöja, hvilken, lik en lätt sky, vid hvarje obetydlig rörelse omsyäf-

vade den hulda varelsen; det långa mörka håret var bart, och äfven utan någon främmande grannlåt smakfullt hopfästadt lågt i nacken, samt framföre utan en enda lock, slätt och sirligt nedkammat. Grefvinnans sylfidiska gestalt höljdes i en mycket matt ljusgul öppen sidenrock, hvilken snarare kunnat tagas för hvit, skulle ej Österstinnans fullkomligt mjella klädning utvisat någon åtskilnad i färg; den var i halsen utringad, lik en klädning, samt pryddes med en liten oändligt väl arbetad hvit spetskrage. Från pannan nedlöllo sköna lokkar, hvilka rikligt bekransade den fina kinden... De begge Fruerna tycktes inbegripna i ett lifligt samtal, hvarur Grefvinnan endast genom någon önnu då och då ankommande gäst stördes. Nu tycktes dock tiden vara inne till tillfredsställande af gästernas väntan. Guvernören, hvilken genom sitt graciösa sätt muntert underhållit societén, nalkades nu Grefvinnan, tillhiskade henne några ord, hvarefter hon till ett närgränsande rum aflägsnade sig, men snart derpå återkom, tog Grefvens arm, fördes af honom till förmaket, samt utbad sig alla sina så väl der som i salonen befinneliga gästers närvaro, vid den lilla högst enkla atrappe hennes barn till firande af den vördrade farmodrens födelsedag tillställt. Nu bjöd Grefven å ena och Grefvinnan å andra sidan, den gamla Grefvinnan armen, samt ledsagade henne, åtföljde af hela den örliga skaran, till ett på andra sidan sallongen liggande stort, eclareradt rum, der stolar för den talrika samlingen voro arangerade. Främst syntes en enda stor förgyld ländstol, hvilken var utsirad med friska doftande rosor och blomster-

girlander; dit ledsgades den gamle, och intog med synbar rörelse denna för henne utmärkta plats. Tänk dig, Emilia, den obeskrifliga klarhet detta rum ögde, då ifrån en strålande kristallkrona ske net af minst hundrade vaxljus utspreds, samt de fyra synliga fönstren i sina rutverk sågos fullsatte med säkert lika många. Men — detta är ju allt bisker; jag hastar nu endast att för dig i möjligaste korhet tydliggöra hvad som i och för sin oändliga unspråkslösthet isynnerhet talade till mitt hjerta. Rideau, hvilken bestående af en lätt ljusblå silfveraktig sky, ännu alskiljde det öfriga af rummet, förevissade nu i en klart brinnande krans af herrliga rosor, den vigtiga dagens datum. En obetydlig stund förgick, och i ett nu försvann skyn, och erbjöd ögat en obeskrifligen täck och oskuldsfull grupp: Aurelia, draperad i skimrande silfverskir, satt sakta gungande i ett vidt rörligt rosenmoln, hennes upplösta hår nedföll i lediga lockar, och böljade fritt kring axlar och hals; på dess skuldra satt en hvit dulva, hvilken med begärighet haekade på de rosenknoppar, som, hopflötade till en krans, kringflöt hennes hvita panna. Bakom henne, till häften dolda i molnen, stodo tvenne små vingade genier, hvilka hvardera med ena handen öfver henne upphöllo en med gyllene liljor fullströdd slöja, och med den andra öfver henne utströdde friska blomster; framför hennes fötter jekte ännu en helt liten genie, hvilken då och då till henne uppräckte en och ann af de nedfallande blommor; detta varade några minuter, då med blixten hastighet öfver hela molnet ett silfverstjernigt purpurfärgt draperie oppflög, hvaruppå den i guld virkade

Grelliga kronan med gamla Grefvinnans prydliga namnschiffer strålande brann i de skönaste eldfärger.

Med innerligt välbehag fängslades ögat vid denna barnsliga tafla, hvilken helt och hället synes egnad den älskade gamla; — men, snart rullade skyn, och undandolde den, fullkomligt för åskådarnas blickar. Jag kastade, ifrån det hörn af rummet der jag stod, en blick på gamla Grefvinnan,— hvilken emot Greivens skuldra nedlutat sitt åldriga hufvud; då och då borttorkade hon oförmärkt en i ögat frambrystande tår; hennes hand hvilade öfverlätande i den unga närliggende Grefvinnans, hvilken under föreställningen omfattat densamma. En osbruten tystnad rådde i hela rummet, hvilken ännu mera bidrog att öka högtidligheten. Ack! du Rosa! tänkte jag helt förtörnad för mig sjelf, hvad i guds namn kan orsaka ditt så långa uteblivande från denna herrligitet; redan i salonen hade jag olta, men förgäves sett mig ikring efter den saknade, af hvars mor jag i förmaket tyckt mig se en skymt; i hvilken förmidan jag dock sedormera trodt mig hafva orätt; men tänk dig min öfverraskning då jag vid rideaus förnyade uppdragande, uti en Bereau af levande syrén- och rosenhäckar, såg Fröken Aurelia, Rosa och ännu en tredje helt ung flicka, syselsatta med hopflätande af sirliga blomsterkransar, alla tre varo hvitklädda, Rosa i den präktiga bal-kostymen, med tillsatts endast af en sillverstickad hvit slöja, hvilken, aldeles dylik hos de tvenne andra, ledigt var kastad öfver axeln; i lockarna varo äfven små blommor inflättade. Framför dessa blomsternymphor stod på en upphöjning ett mär-

morlivitt altare, så fullkomligt genomskinligt, att hvilket öga som helst på detsamma kunde urskilja den i guldbokstäfver glimmande devisen. *Barnslig kärlek!* Uppå altaret brann en fosforisk eld, på hvars höga en liten vingad engel utströdde dödande rökverk. På litet afstånd derifrån sågoss ännu tvenne små genier lekande i det höga gräset, den ena med ett gyllene klot, den andra sysselsatt att fånga en liten gullvingad fjäril; — mekaniken vid den ifrån blomma till blomma fladdrande fjärilen var förträfflig, man hade kunnat svära på, att den lilla vingade flygtingen var fullkomligt levande. Denna scen varade en liten stund, då, likasom genom en förtrollning hela taflan i ett ögonblick försvann, och en magisk skymning, genom kronans ögonblickliga upphissande, i stället för den förra starka ljusningen, inträdde, och nu — framgungado på siltvervågor en purpurvimplad gondol, i hvars midt en underskön flicka, klädd i mattljusrödt lutigt gaze satt; den ena runda obetäckta armen omfattade en siltversträngad lyra, på hvilken hon med andra handen framlockade klingande toner. De ljusa lockarne, flygande för vinden, smekte vårdslöst hennes panna och hals. Sålunda framflöt hon sakta på böljan, utan att synas märka ett ohygligt sjödjur, hvilket allt tydligare utur den svällande vägen framstack sitt ofantliga gap; redan syntes den svarta seniga stjerten, kroppen gjorde en väldsam böjning att slutligen omkullkasta den lätta farkosten, då en upplysande blixtstråle i hast öfverflög scenen, och upptäckte en yngling, hvilken, kömpande med de vörliga vågorna, snart upphann gondolen, och nu med kraftfull arm uti odjurets

öppna gap nedstötte sitt blanka spjut; synbart framfrusade den mörka bloden utur det förfärliga djurets sida, hvilket nu vanmäktigt nedsjönk i vågorna. Den hulda lyrspelerskan fömådde, betagen af förskräckelse, med möda till gondolen upphjälpa den sköne räddande ynglingen, hvilken, af vattnet genomblött, vigt och ledigt nu styrde båten till en närliggande klippa. Rideau'n sjönk, och tror du väl Emilia! att jag genom detta högst naturligt framställda (pris vare Majorskan Pygmei rika uppfinning) levande uppträde, ännu en lång stund efter dess upphörande, genombhälvades af en ovilkorlig skakning, så imponerande var på mig denna verkligen oväntade och oändligt väl lyckade framställning. Ledsnar du ej att åhöra, så vill jag ännu för dig framställa de tvänne återstående scener, af hvilka den sista, i anseende till dess enkelhet och imposanta sammanvättning obeskriffligen verkade på min själ. — — Efter ett något längre uppehåll än mellan de föregående presentationerne, uppdrogs åter Ridau'n, och på en grön kulle sågs nattens Drottning (*Luna*) sittande, omgivnen af sex nympher, hvilka alla voro höljda i långa, svarta slöjor, fullströdda med silfver-stjerner; sjelf bar hon samma drägt, men utmärkte sig genom en kring hufvudet åtsittande halfmåne, samt en brinnande tackla, den hon höll i handen; på den mörka himmelen tindrade de klaraste stjernor; skymning hvilade öfver hela scen, tills oförmodadt bakom kullen en rosenröd ljusning uppsteg, och morgonrodnaden (*Anrora*) skön och ungdomlig, sittande i en char, och dragen af fyra hvita hästar, blef synlig. Vid hennes ankomst höjde sig långsamt natten, omsve-

pande sig sin stjerniga mantel, samt aflägsnade sig svävande, åtföljd af sina tjenarinnor. Den tindrande stjernhimmelen doldes af ögonblickligt nedfallna korta förhängen, upplystes, och nu sågs solen (Apollo) i en skön ynglings gestalt med en grön krans på det lockiga hufvudet, småningom höja sig bakom den trädbevuxna kullen; han blef dock endast till axlarne synlig och försvann åter snart, då i hans ställe den strålande solen allt högre och högre framskred. Härunder hade den fyrspänninga Charen alldelers försvunnit, och nu sågs i det upplysande skenet på motsatt sida af kullen, tre gudinnor, sittande på den gröna blomstermattan, i hvilka man, i anseende till de sinnebilder de buro, tydligt igenkände den stolta *Juno*, invid hvars sida en prydlig påfågel stod; *Minerva* i krigsrustning, med Meduse hufvud aftryckt på dess bröstharnesk, och en hjelm i handen; samt *Venus*, strålande af skönhet och behag, jemt omväfvad af en liten bevingad kärleksgud, utrustad med pil och båge. Framför dessa sågs en yngling (*Paris*, intad mot sin staf, leende betrakta gudinnorna, och upmärksam lyssna till den tvist man af deras gester kunde sluta till, att dem emellan föreföll; obeslutsam vägde han länge i sin hand ett gyllene äpple, skönhetens pris, och anledningen till deras tvist, närmade sig sluteligen gudinnorna och räckte med ett artigt knäfall äpplet till den sköna *Venus*. Synbart sågs nu alvundsjukan framlysa i den stolta Junos anlete, som, förtörnad och rusvande på hämnd, skyndsamt satte sig i den char, hvilken, förespänd med tvätne prunkande påläglar, stod väntande invid hennes fötter. Ri-

desun föll. Sedan denna korta föreställning, försiggått, upphissades till yttersta öppningen af taket den strålande kronan; de flesta ljusen i fönstren utsläcktes, sålunda, att endast en behaglig halvdager qvarblef i rummet, och nu uppdrogs för sista gången Ridau'n. Emilia! Emilia! tänk dig det lilla anspråkslösa pittoreska stycket, aftryckt på titelbladet i förre häftet af "Runnebergs dikter" det vi tillsammans med outredd känsla så ofta beskådat, detsamma stod nu fullkomligt träffadt, en herrlig själfull taflla för mit öga! Den hummiga björken, den lilla skogsdungen, den lugna viken, den nedgående solen, hvars strålar darrade i den glittrande böljan, och sluteligen den ensamma Svanen, hvilken lycklig och obemärkt sakta framgungade på vikens klara yta. Just då den snöhvita simmarn blef synlig, hördes af en späd melodisk röst, med innerlig känsla framsjungas "Svanen" förlattad af den Finska skalden, men då den sista versen, densamma hvilken under titelbladet står upprepad med högre, ännu mera klingande röst, alsjöngs, och Svanen derunder liksom med ädlare resning i sillverböljan framkretsade, då uppstod ibland åskådarene ett länge tillbakahållit, ovilketligt sorl af beundran, hvarunder den ljufliga rösten småningom förklingade, och Svanen, skymd af småskogen långsamt försvann. Ännu ett flygtigt ögonblick darrade den sjunkande aibleknade solens strålar liksom bortdöende i vattnet, och med hast nedrullade förhänget.

Jag väcktes utur de drömmar hvari jag härunder försjunkit, genom ett lätt vidrörande af min axel, och varseblef, då jag vände mig om, Rosa,

bvilken under trängseln letat sig fram till mig.
 "Så djupsinnig söta Mathilda, ser du ej huru man nu ifrigt bemödar sig, att åter upphinna sålongen, skola vi ej också närlma oss den? Men säg dock först, hvad tyckte du om tableanerna? Jag tänker du fann dem som jag, rätt prydliga?" — "Ack söta Rosa," inföll jag nu, du dömmner ganska rätt, jag hade också blett en enda tanke härvid, och den var en innerlig önskan, om deras vida längre fortfarande; men du! huru kom du så oförmodadt att bidraga dervid! derom visste du ju alldeles icke i förgår" — "ock icke ens i går" tillade Rosa, "först i dag morgons kom Aurelia X, och yttrade sin önskan, det jag måtte bliiva henne en liten medhjelperska, det var, ser Du, med den obetydliga sången jag egentligen skulle biträda." — "Ja söta Rosa, den, som du kallar den "obetydliga sången" gick också förträffeligt; du föreställde ypperligt en liten Malibran i aften, och hade med skäl kunnat mångdubbla dina stropher." "Alldeles icke," småskämtade Rosa, "sula visor äro många" — "vackra deremot aldrig långa!" smårosor finnas i öfverflöd, men Malibraner högst sällan, och derföre sick, även du nöja dig med hvad denna nu oförmodadt bestod;" härvid tog mig Rosa under armen och förde mig ut i den rörliga salonen, där Majorskan Pygmens som bäst höll på skörda ett allmänt los, öfver den särdeles talang och smak hon ägde i rangerandet af tableaner. Rosa ärnade just, sedan vi väl intagit våra platser, på min derom gjorda fråga, upplysa mig om hvem dentäcka gondolaferskan var, då hon sjelt sägs åtföljd af Grefvijman och Fröken Aurelia utur folkhopen närm

ma sig oss. Grefvinnan presenterade nu mig sin äldsta dotter, samt Fröken Amelie T. (en syster till Ölverstinnan Z., hvilken i fägring var en fullkomlig afbild af sin äldre syster) yttrande det Aurelia nu personligen vore i tillfälle göra sin ursäkt för hvad hon hittills såsom uppmärksam värdinna åsidosatt; bifogade hon ännu en artig önskan om vår snart inträffande närmare bekantskap o. s. v. samt lemnade oss. Med lifflihet adresserade sig nu Fröken X. till så väl Rosa som mig, fägnade sig ölever den nya connaissance; gjorde mig, som fullkomligt okänd i societén, småningom bekant med namnen på en och annan oss omgivande person, deri Fröken Amelie med naïveté ofta var henne beljelplig. "Du har nu bästa Aurelia, inföll Fröken T., för Mamsell Sommer gjort en ganska ordentlig utgallring bland damerna, och bör således ej heller förglömma våra cavalierer. Se hit Mademoiselle Sommer *Jai l'honneur vous presenter le compt de A., le compt d'X., les barons C*, les deux Capitaines aux gardes G. et H., Monsieur R., Lieutenant Pirouette; le Secretair Flanquette; et dieu sait que de plus.*" Hon ärnade, överskådande den talrika svit af karlar, hvilka i en grupp sammanskockat sig midt på golivet, åter börja en ny recruteringsdå i detsamma en lifflig valtz blå stes upp, och hon sjelf utaf en af "*les Barons*" snart rycktes bort i dess hvirfvel. Capitain G., en, enligt hvad vi flickor pläga benämna dem — gentil cavalier, utbad sig i detsamma en valtz af Aurelia, och nu sägs det ena paret efter det andra bortsväfva under musikens jubel. Jag hade icke märkt att Rosa försynt ifrån min sida, förr än jag oförmodadt

såg benne framila jemte en ung skön man, hvilken snart sagt bar sin intagande börd; hans blick hvilade med synbart välbehag på hennes fina ansete, der oskuld och täckhet så skönt förenat sig. Nu stodnade han invid platsen derifrån han upptagit sin dame, samt bugade sig för mig: mitt namn är R. vågar jag af Mamsell Sommer utbedja mig en vältz? jag tackade, och fördes af honom flere hvarf kring salonen. Då jag åter uppnådde platsen, qvarstodnade han några ögonblick framför Rosa, underrättade sig hurnvida den förestående flyttingen till Liljedahl snart skulle försiggå, och så vidare, samt sluteligen anhöll om den första Françaisen. Den är troligen en äldre bekant till dig Rosa, yttrade jag, sedan han lemnat oss, säg mig då hans karaktär, han nämnde mig endast sitt namn. Under mitt tilltal hade Rosas kinder oförmodadt uppflammat till hög rodnad, hon syntes brydd och kunde knappt halvhögt besvara min fråga; jag fick likväl veta R. vara Häradshöfding, och för resten gissa mig till hyad jag ville.— Så Rosa lilla, tänkte jag, står det så till, min aning hade då ej bedragit mig; hennes hjerta var ej mera fritt, det hade den uppstigande rodnaden på dess kind förrådt. För att i grund förjaga Rosas iråkade förlägenhet, den jeg ej hade hjerta att låtsa märka, slog jag genast om med en likgiltig fråga, beträffande Fröknarna Cloty och Jettchen, hvilka i ett litet kabinett bestyrksamt sågos ruska om sina ysviga styftärkta kjortlar. Nu blåstes i detsamma upp till en Française, och åtföljd af unge Grefve X. nalkades mig Baron C., hvilken af den förstnämnde mig föreställd, anhöll om den nämnde quadrillen. Vid den förnyade signalen

närmade sig åter Baronen, erbjöd mig med belef-
vad artighet handen, samt ledsagade mig till min
plats. Här stod jag nu, bestormad af tusende kän-
slor, en främling i den stora vidsträkta societén,
utan någon enda anhörig, ett mål för nyfikna och
beställsamma blickar, hvilka, om ej för min egen,
dock för min meddansares skull, i talrik mängd
voro riktade på mig. Med våld qväfde jag de
svårmadiga intryck ögnablicket öfver mig hopat;
Friherrinnans ord: "min lilla dotter behagar mig
rätt mycket och kommer att göra sin mor heder,"
återljudade nu med förnyad makt i min själ; nej,
nu behagar du henne, ingalunda, och kan icke så
väpig behaga henne tänkte jag, uppsläende mitt
öga, och se, midt framför mig satt hon nu sjelf;
den på mig riktade blicken, uttryckande den mest
innerliga godhet; med en liten vänlig smänick ville
hon — jag märkte det väl — ingifva mig det mod
och den fattning jag för ett ögnablick varit på vägen
förlora, men genom hennes upplifvande blickar
fullkomligt åter bemäktigat mig, och nu var älven
quadrillen rangerad. "Det är första gången Demoiselle
Sommer besöker vår hufvudstad, tror jag,"
yttrade sig min cavalier, sedan vi uttågat första
touren i Françaisen? — "Ja;" — "och huru har Demoiselle
funnit smaken deraf?" — "Jag förmodar,"
återtog jag frågande, "Herr Baron menar smaken
af byggnads-sättet, den företaller mig, ehuru oskick-
lig att bedömma något dyligt, onekligen charmant,
jag har ännu aldrig sett en prydligare stad, hvad
som isynnerhet fastat min uppmärksamhet, är dess
oändeligen vackra läge;" — "jag menar," vidtog nu

Baronen, med en lätt axeltryckning, och låtsande ej gilva akt på mitt svar, "allt ensemble, byggnads-sätt, läge, ton; hvad befaller min nådiga vidare?" — "Hvad den sednaste punkten beträffar," anmärkte jag, "är den så vidt skild ifrån de båda föregående, hvilken jag dock lika så litet som i den först-nämnde äger förmåga bedömma; denna är den första af såkallade *tongifvande* kretsar jag härtills besökt." — "Demoiselle har således ännu uppehållit sig ganska kort i staden? man hade eljest hos Kommerce-Rådet L:s, för en tre veckor sedan, en alltför amu-sant aston, der stadens beau monde var församlad, en oändlig resa pour d'affair kallade mig för-tretligt nog nämnde tid utur staden, och gjorde mig således detta nöje förlustig; får jag lof att fråga när ankomsten var för min nådiga?" — "Sedan knappa fjorton dagar." — "Om förlåtelse," återtog Baron, "då har Demoiselle ännu icke hunnit taga *le bon ton au connaissance*; man har, i anseende till uträknade fördelar, på senare lyckligare tider skridit till den prisvä尔da upptäckten af en så kal-lad *frihetsanda*, hvilken lik en kyttande eld redan för längre tider sedan här och der utsprakat gnistor till en ny reform i samhällslivet; etiuet-ten gör nu mera intet påstående, man kommer, man går ihå en societé, alldelers efter godtycke, utan att besvärta hvarken värd eller värdinna med pâhelsingar, trâkiga tanklösa komplimenter etc., klär sig nonchalante, läser vid en taffel, churu omgivne af hundradetals personer, mellan rätterne sitt morgonblad, gâspar, blundar, gnolar, med ett ord, är fullkomligt fri och oberoende; den ena re-flekterar ej på den andra, men öfvar i sin *tour les*

mèmes; ah! ett charmante tidehvarf, par exemple, är jag på en bal fatigerad eller ledsen vid ett ut-hållande poutpouri eller cotillon, slutar jag den utan omsväp, sedan jag anskaffat min dame en annan meddansare; hon gör detsamma om hon så behagar, utan att någonsin ett manquement kommer i fråga; nä, hvad omdöme lemnar Demoiselle nu om tonen i S.? — "Tiderna äro ovanligt upplyste" svarade jag allvarsamt, sedan jag förundrad åhört Baronen, "likväl äro dess Ijusa föreskrifter icke så alldeles lätta, som man skulle tycka, att efterfölja; man tro Herr Baron, den der gamla goda tiden, der uppmärksamhet, reellité och hedrande grann-lagenhet utgjorde en väsendtlig hjertats vinning, verkeligen så allmänt af samhällslivets medlemmar kan föraktas, åsidosättas, och glömmas; eller är det endast ett förlätligt undantag med *le beau monde?*" Baronen fästade vid mina sista ord sin blick med ett obeskrifligt uttryck på mig, elden i hans flammande öga hade i hast förvandlat sig till en mild brand, i hvars låga en i botten ren själ framlyste; jag såg otvivelaktigt, att något särdeles inom honom föregick, och började af allt hjerta ångra det svar hvar till ifvern, och hans, som jag ej kunde undvika finna, allt för litet delikata resonément föranledt. "Kan ni förlåta mig Demoiselle" yttrade han nu, sedan han ett ögnablick med oaf-vänd blick betraktat mig, "kan ni förlåta ett tank-jöst gyckleri, hvilket jag af vana, ej af elakhet hitintills, utan motstånd öfvat; lemna mig, jag bönfäller nu derom, den tillfredsställande försäkran, det ni ej tror, att mitt hjerta någonsin, hvarken föraktat eller förglömt den anslagenhet och öd-